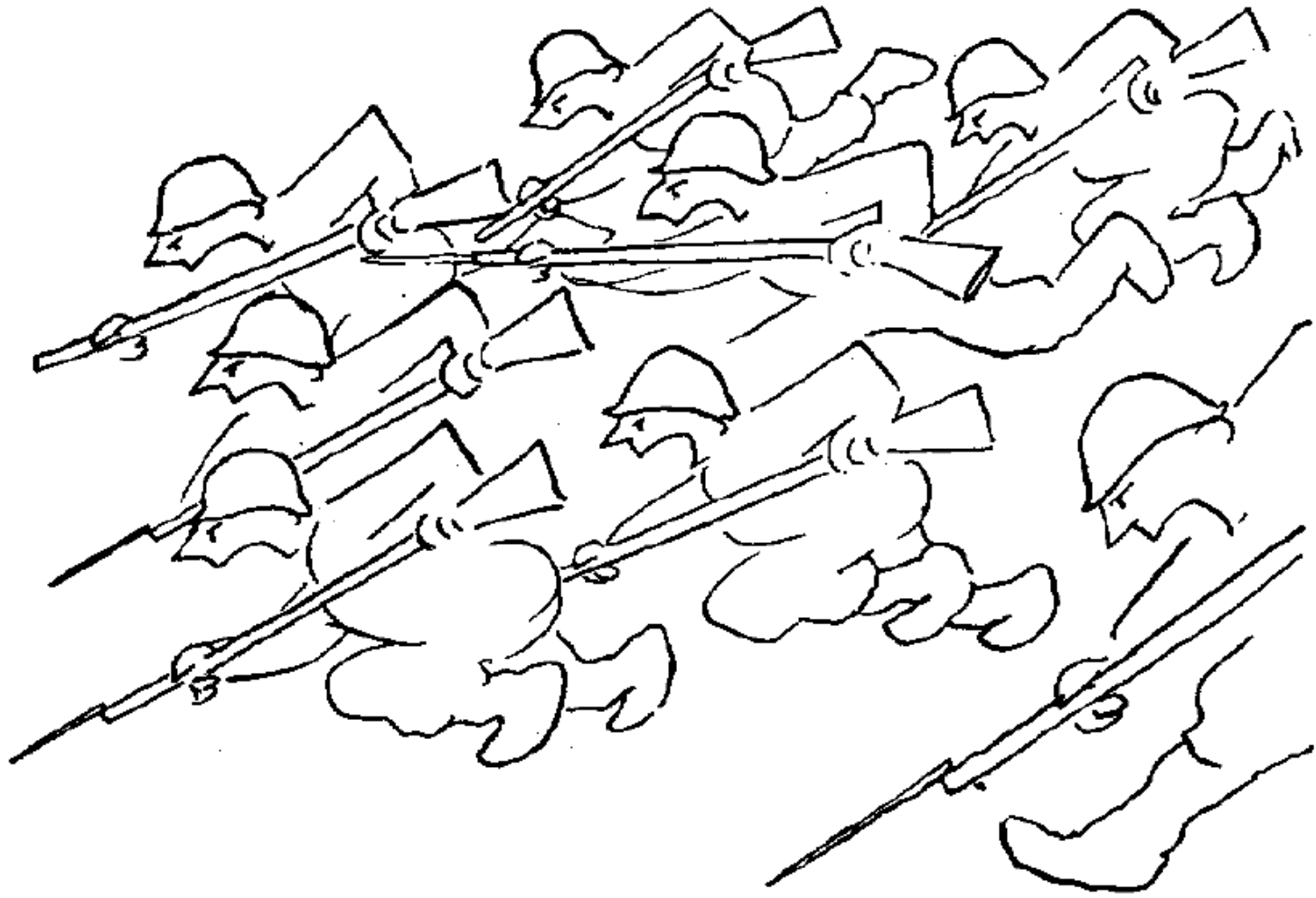

അവസാനത്തെ പൂവ്

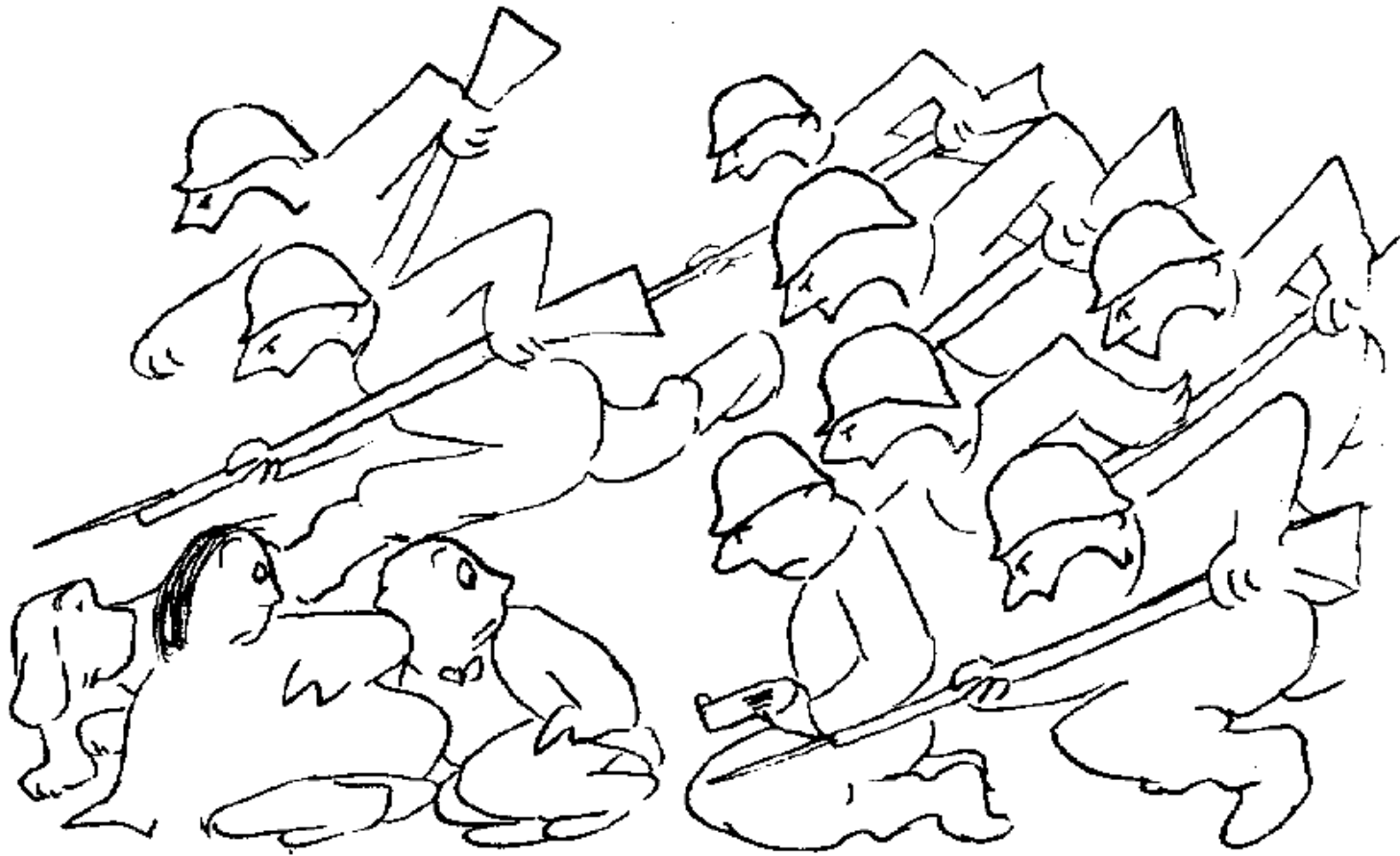
ജെലിംസ് തൂർബർ

കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്ത്

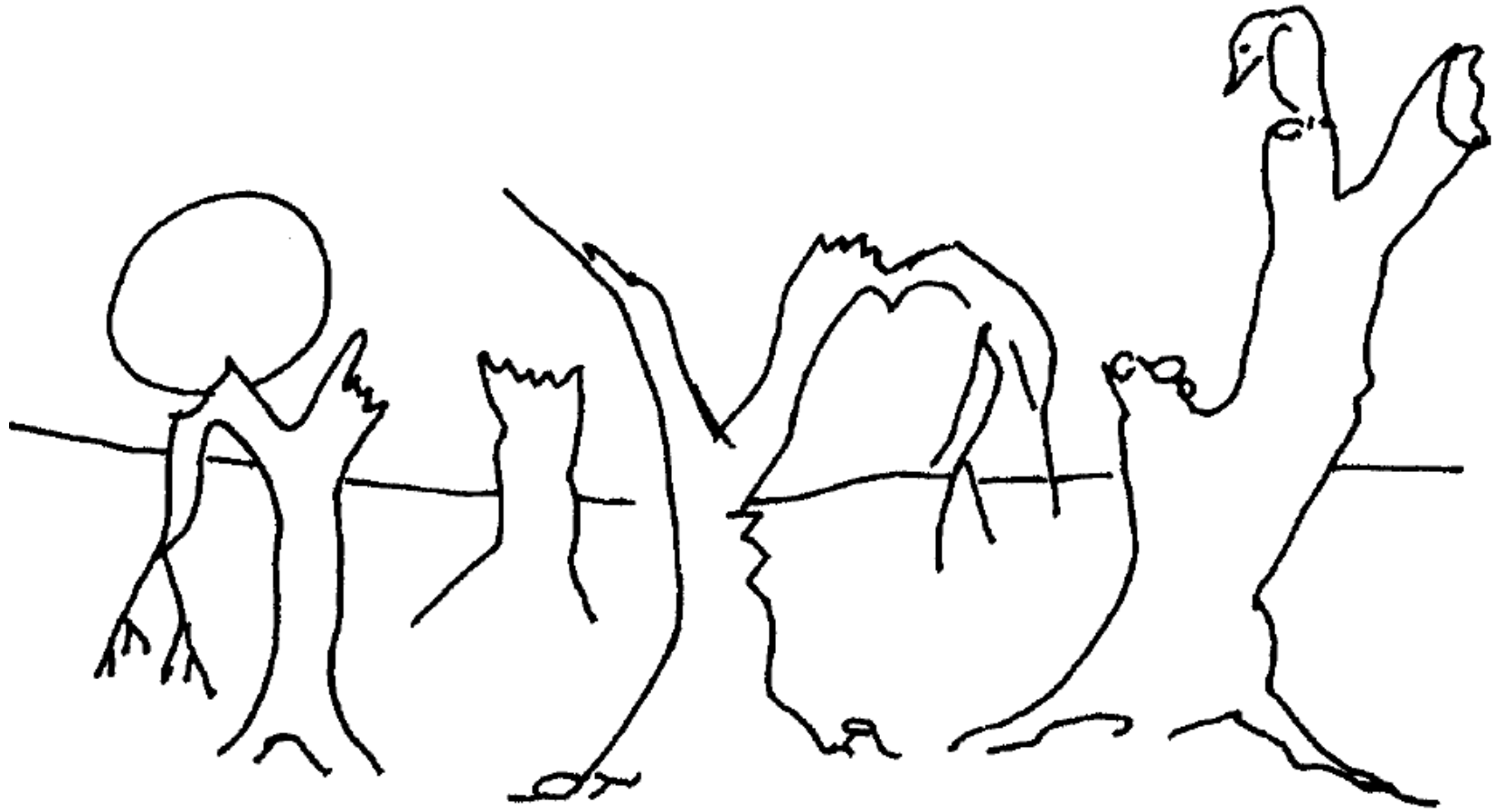
പന്ത്രണ്ടാം ലോകയുദ്ധം, നിങ്ങൾക്കറിയാം

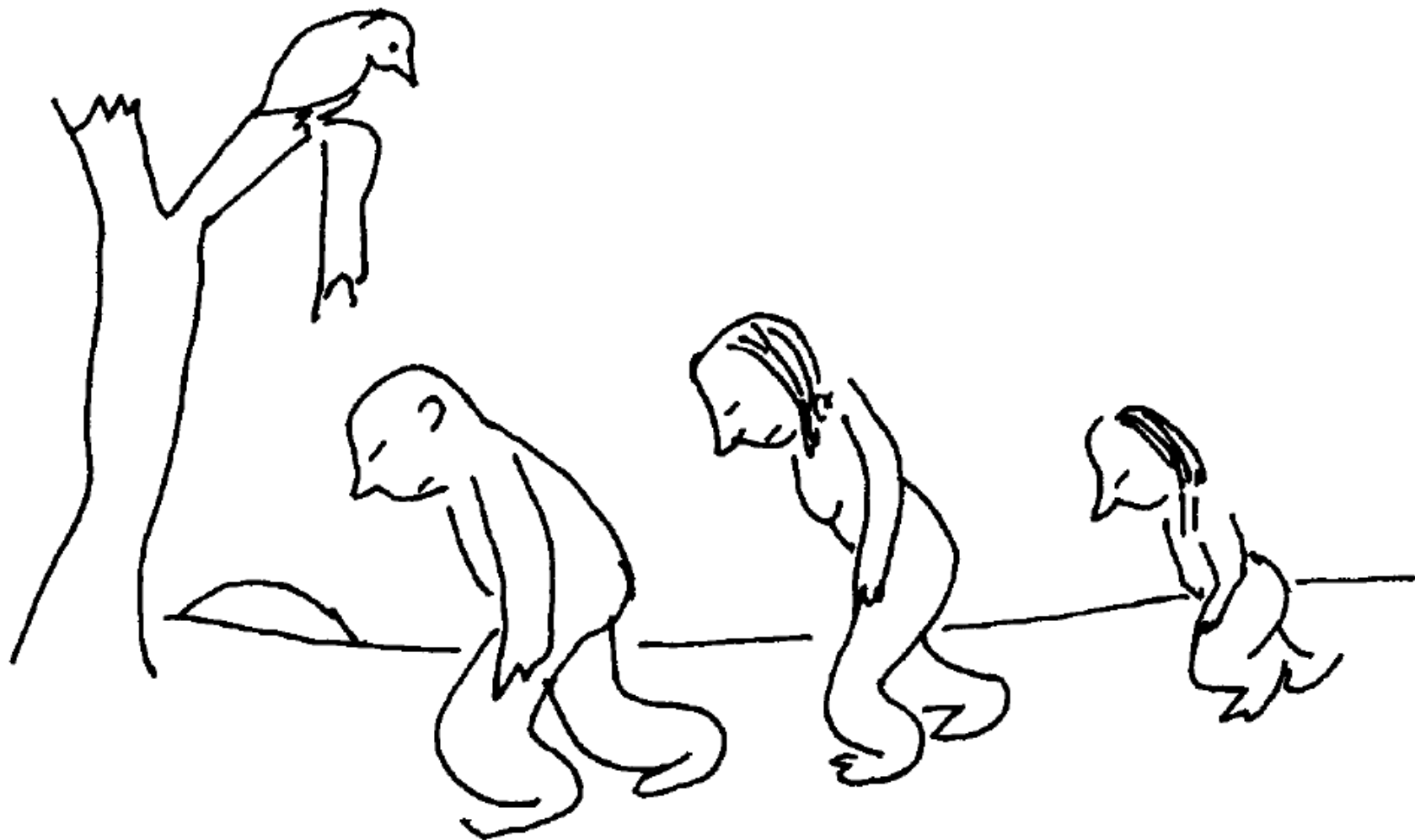
ലോകസംസ്കാരത്തെ പാടേനശിപ്പിച്ചു

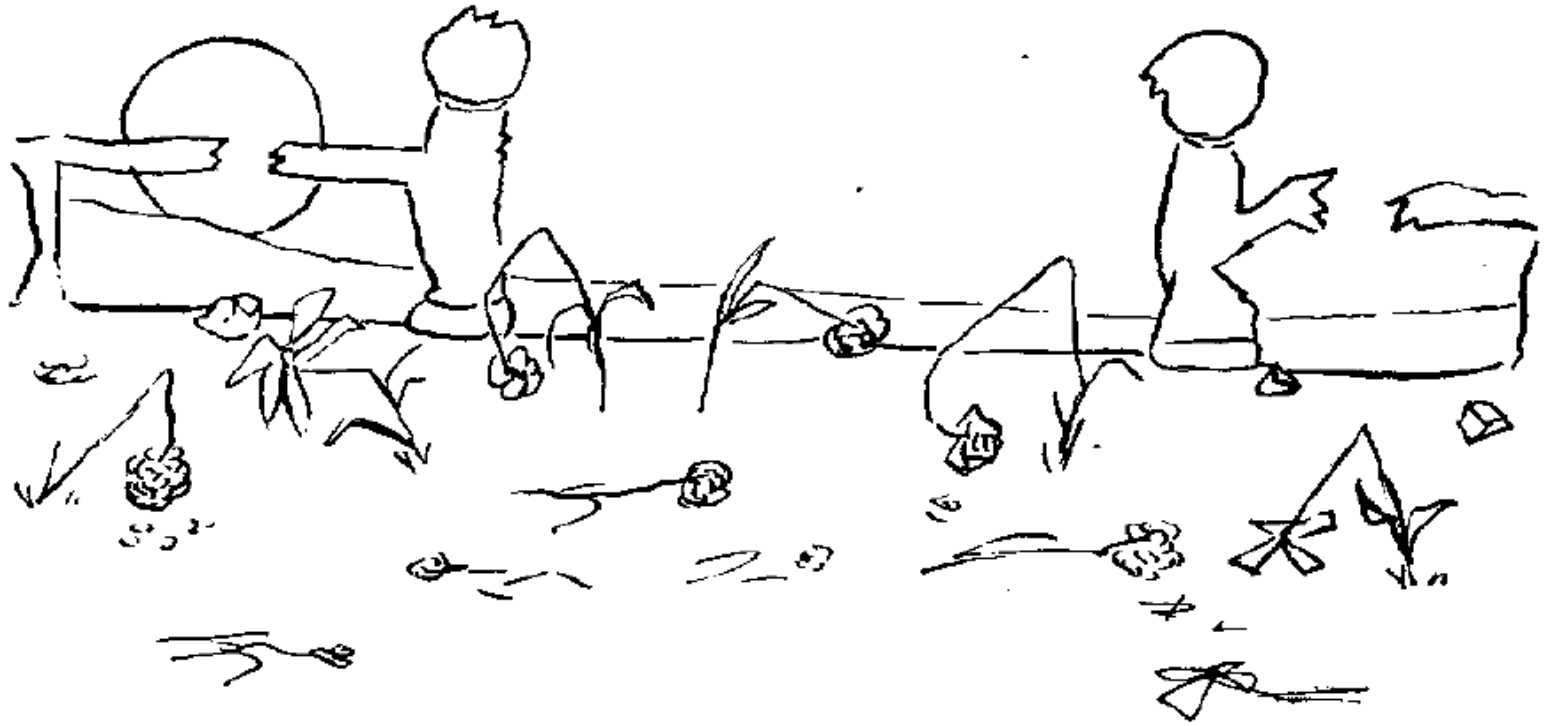

നഗരങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും ഭൂമുഖത്തുനിന്ന് അപ്രത്യ
ക്ഷമാവി

തോപ്പുകൾ കാണ്കൾ

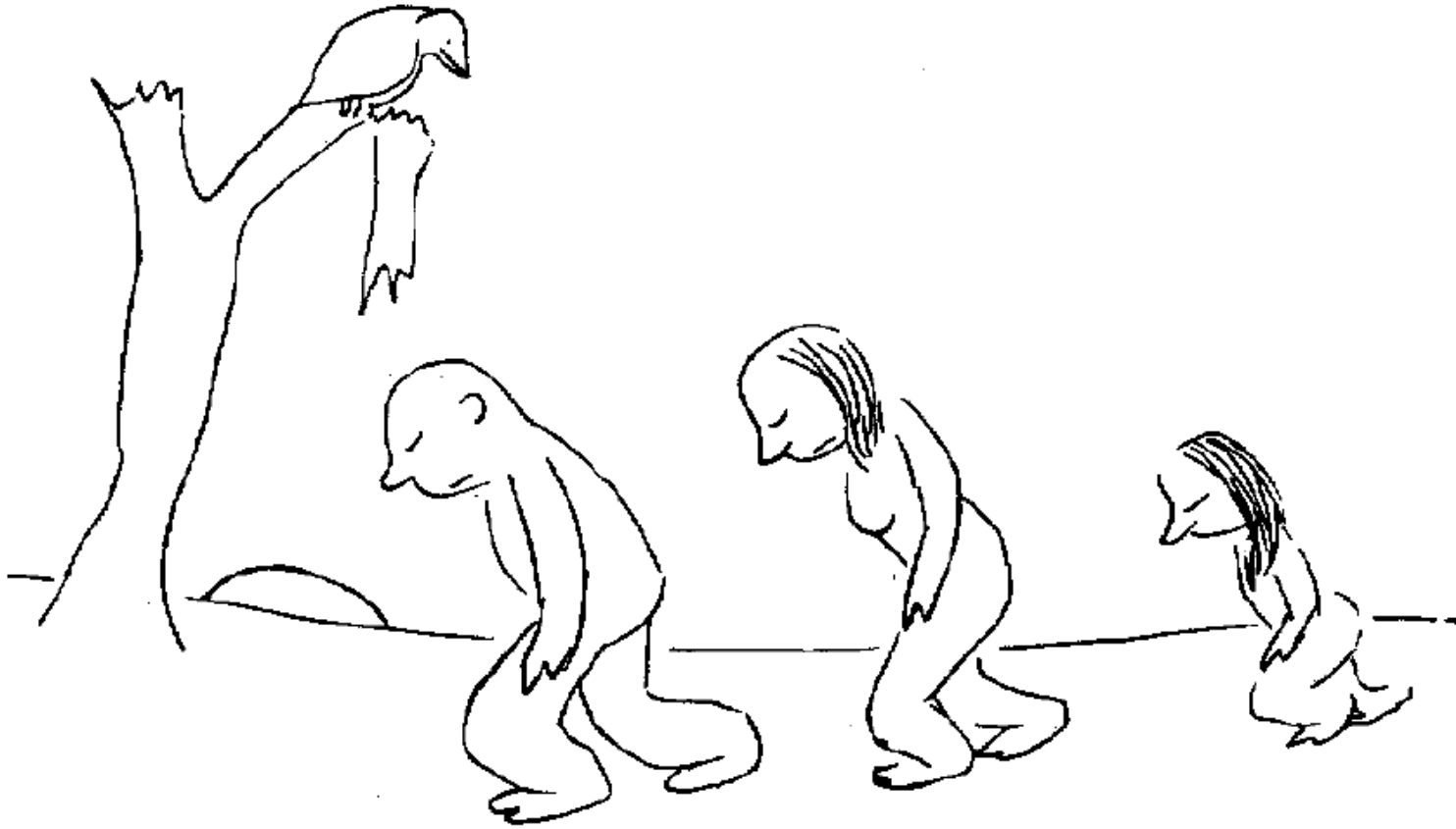

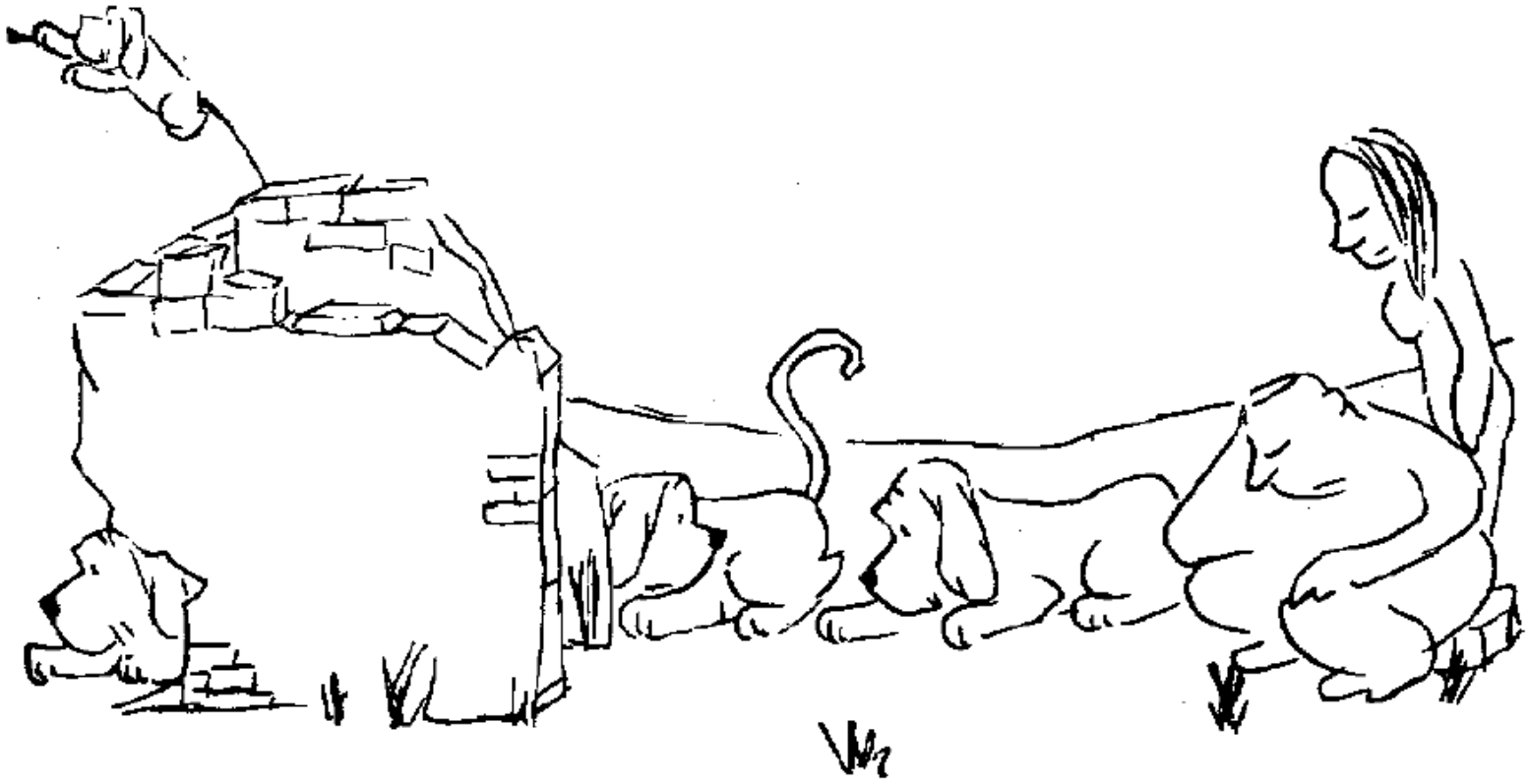
എല്ലാ ഉദ്യാനങ്ങളും

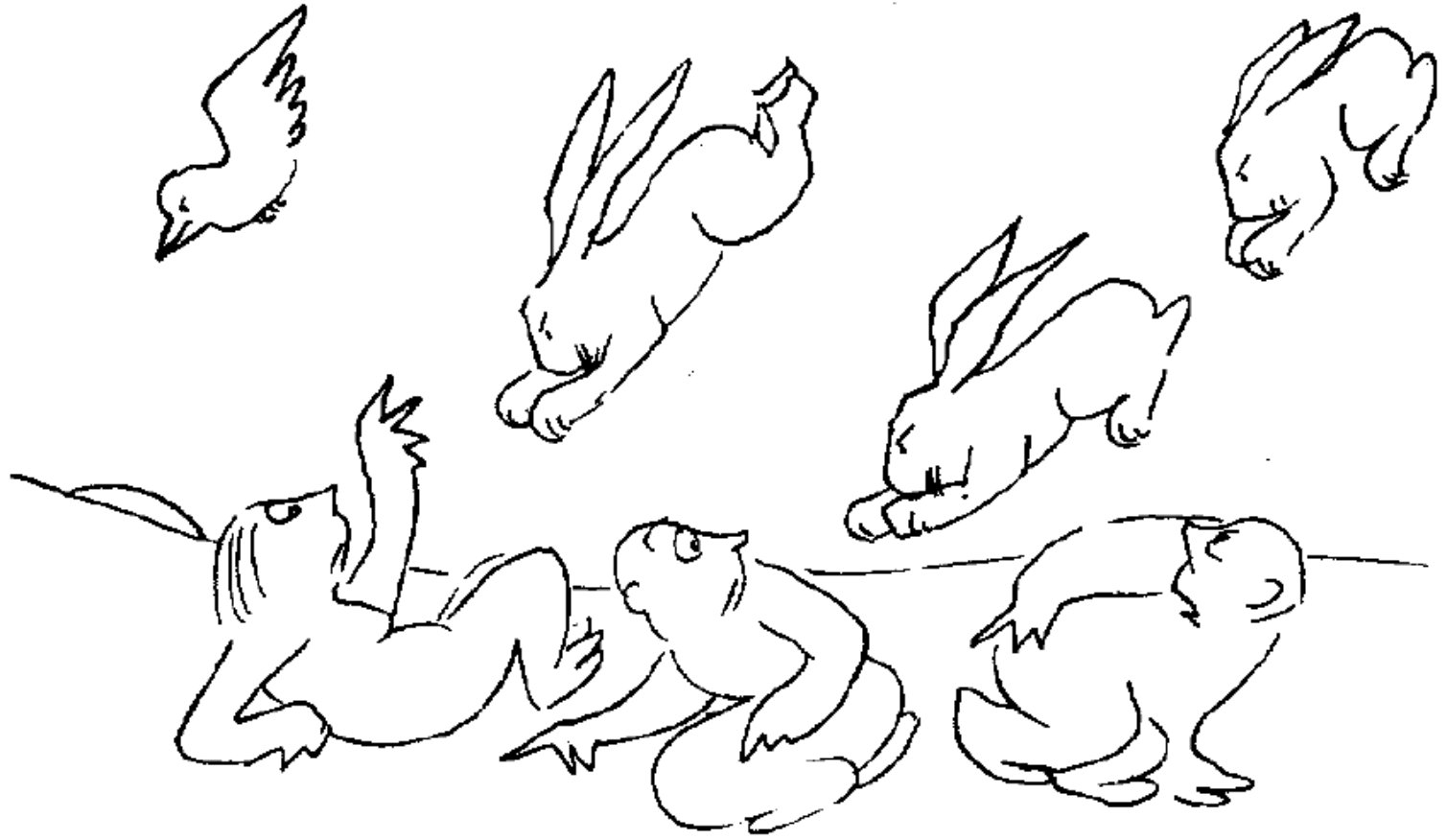
എല്ലാ കലാവസ്തുക്കളും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു

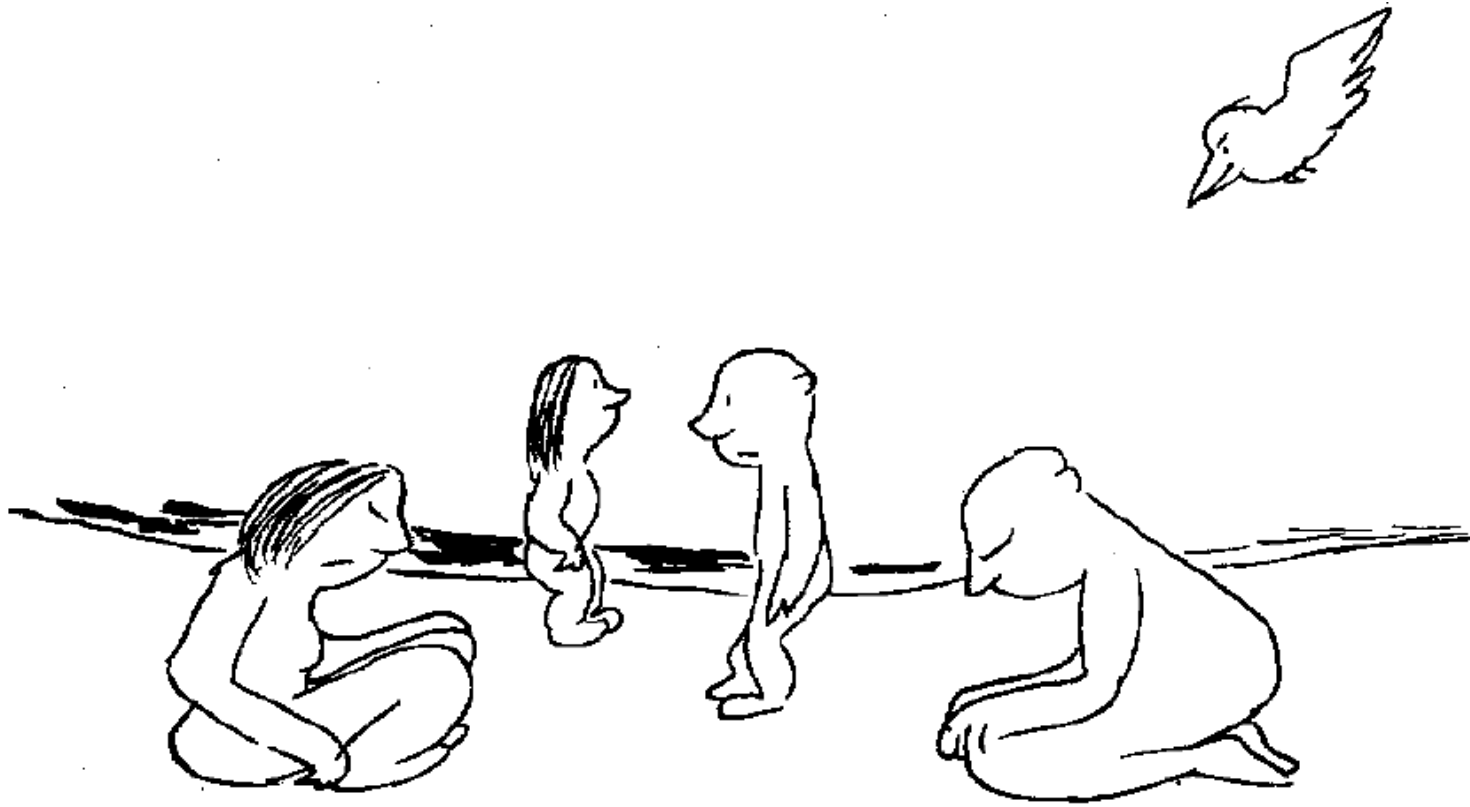
ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും കുട്ടികളും
മൃഗങ്ങളേക്കാൾ മോശമാലി

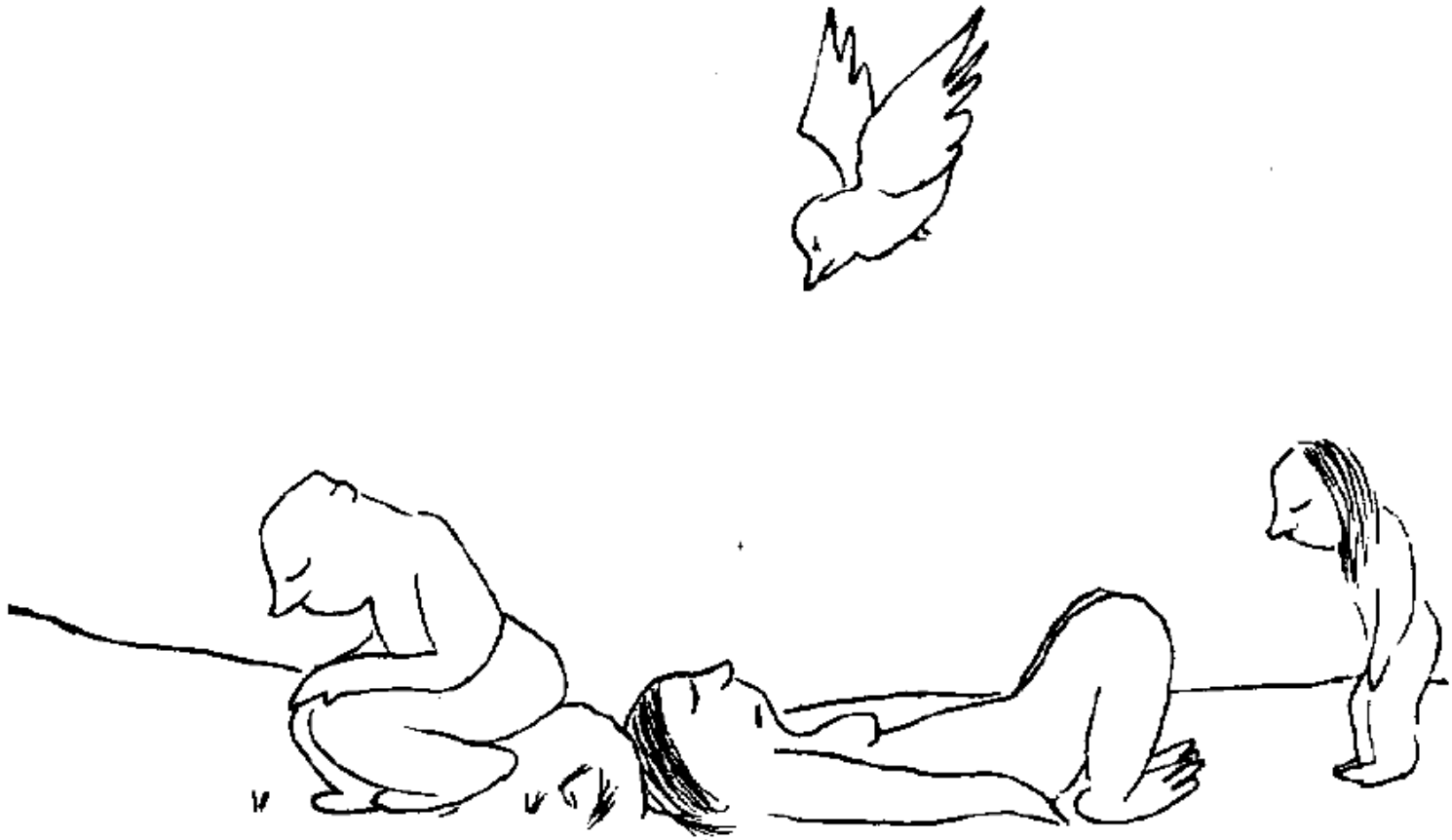
മോഹഭംഗം വന്ന, നിരാശരായ
നാൽക്കൾ, ഭയംപതിച്ച
ഔജമാനന്മാരെ വിട്ടുപോയി

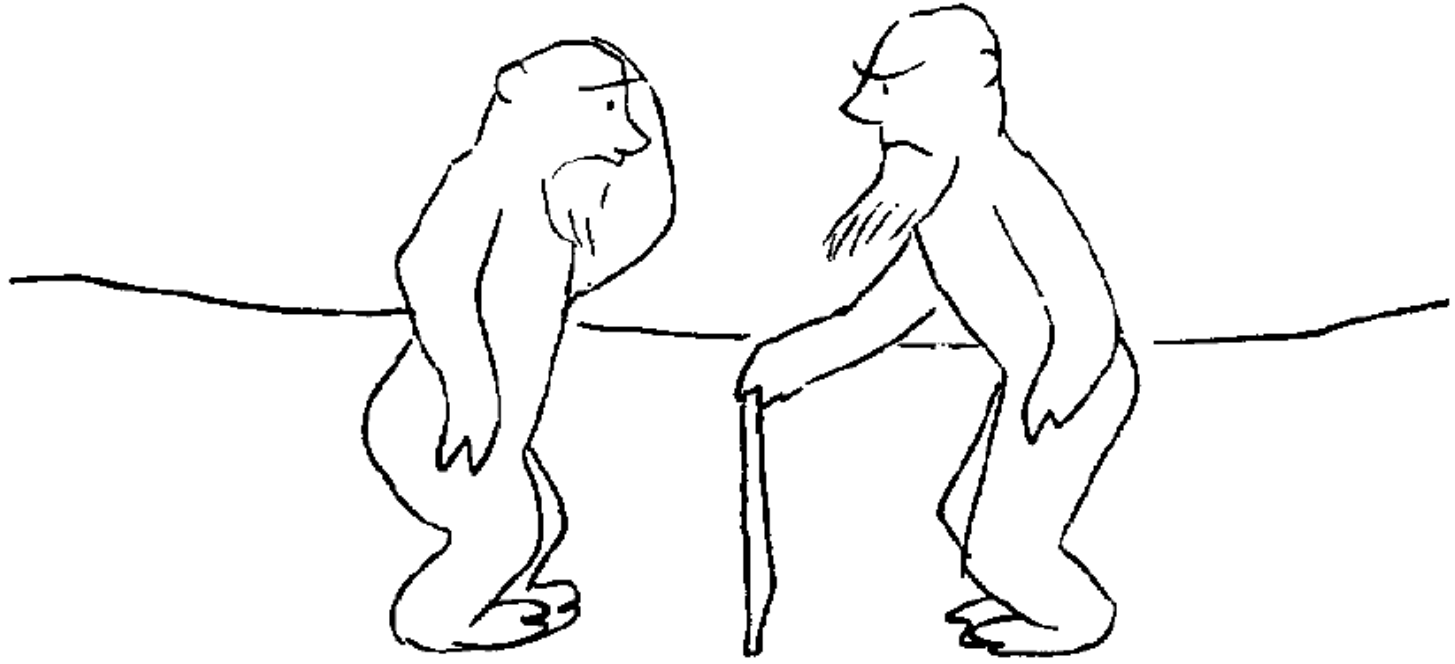
പണ്ട് ഭൂമി അടക്കിവാണിരുന്നവർ മൂലലുകൾ
ഓ പോലും ഭയപ്പെട്ടു.

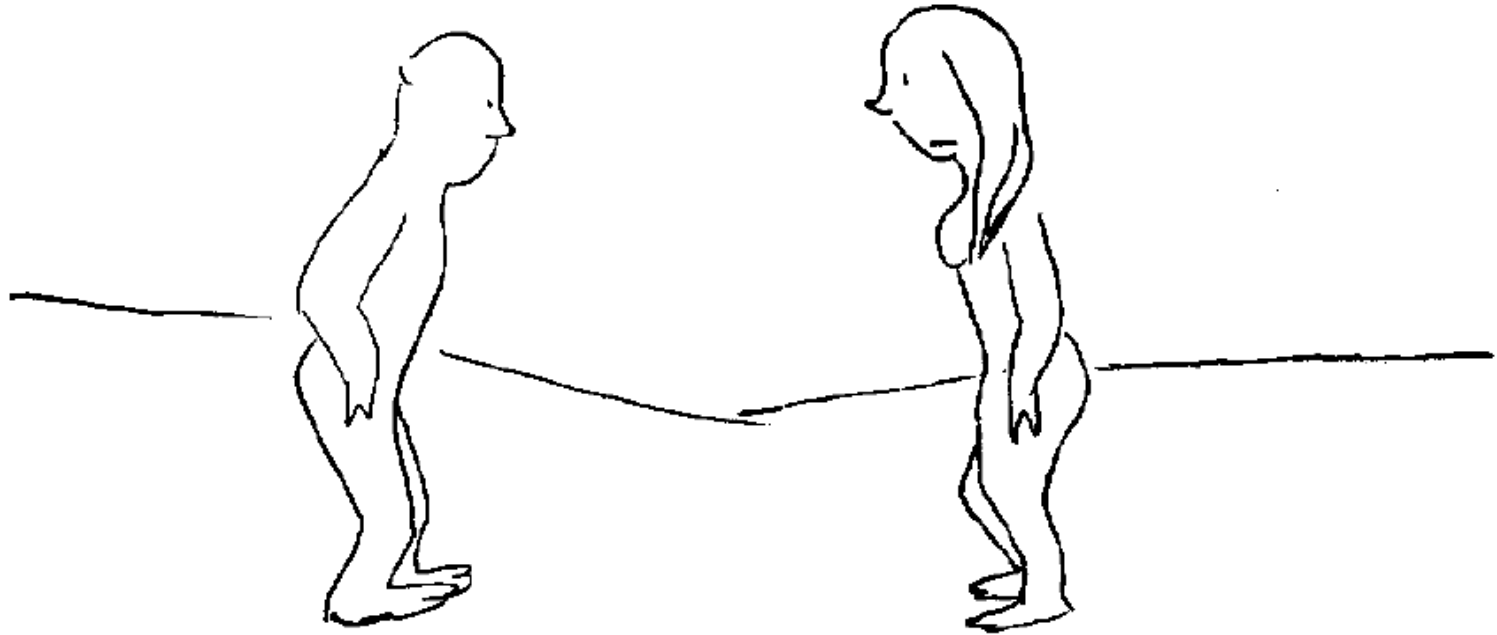
പുസ്തകങ്ങൾ, ചിത്രങ്ങൾ, പാട്ട് എല്ലാം
തിരോധാനം ചെയ്തു. മനുഷ്യജീവികൾ വെറുതെയിരുന്നു
ഒന്നും ചെയ്യാതെ.

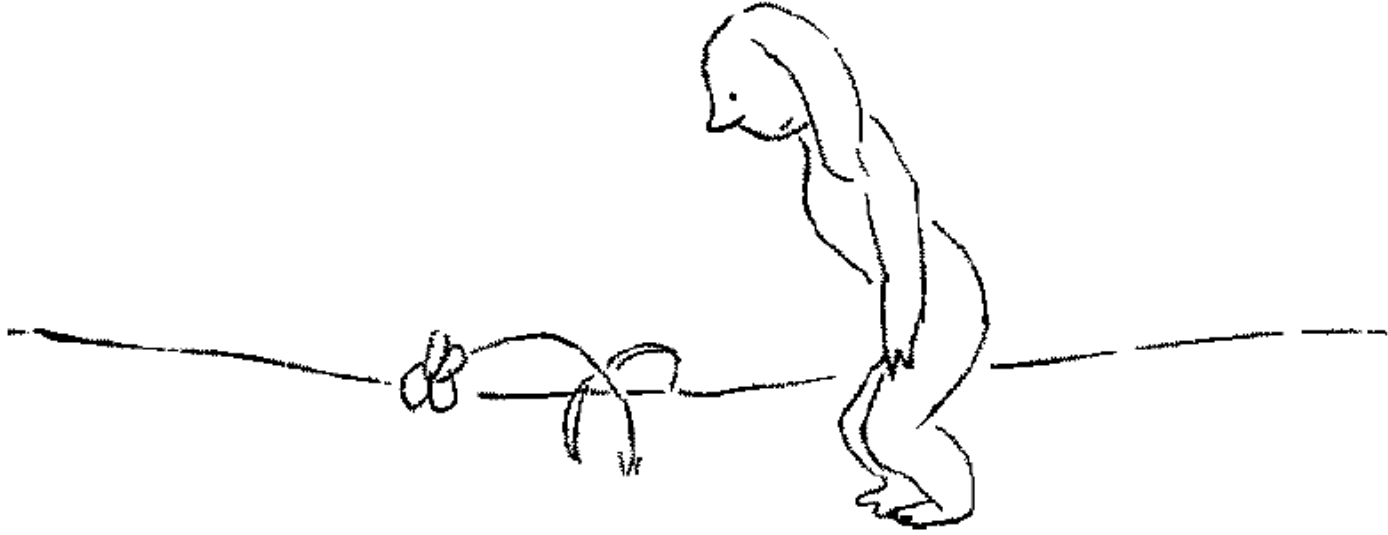
സംവത്സരങ്ങൾ കടന്നുപോയി..

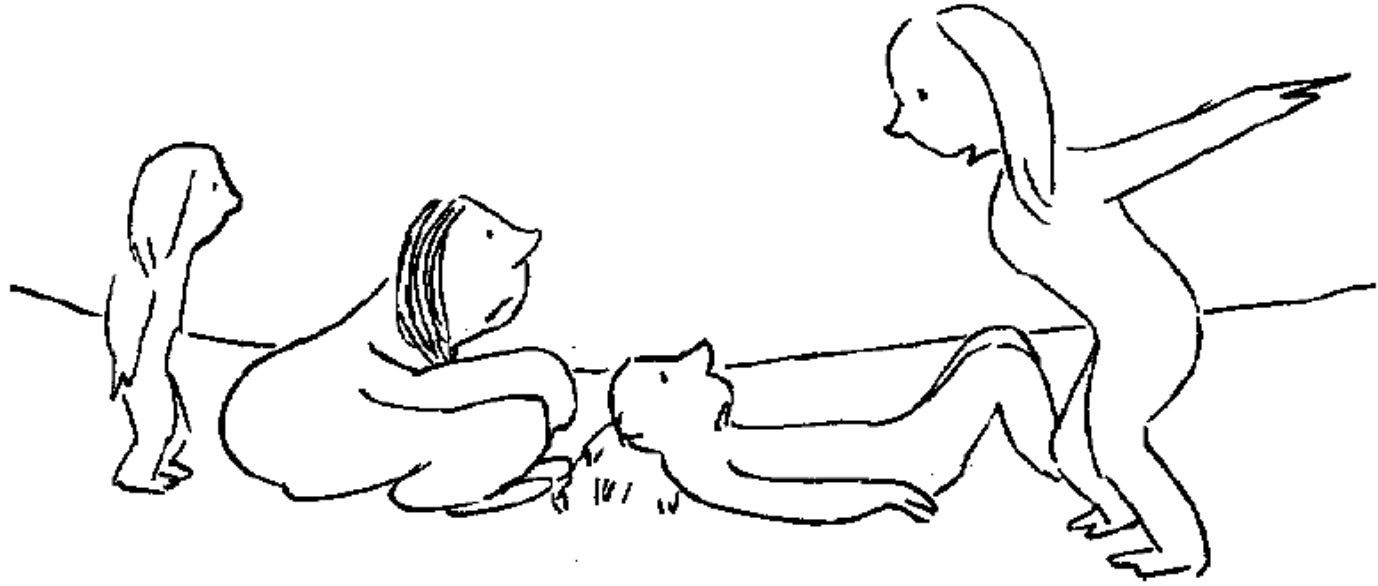
മരിക്കാതെ ബാക്കിവന്ന ചില ജനറൽമാർ കഴിഞ്ഞ
ഈ ഖുഡാത്തിൽ ആർ ജയിച്ചു ആർ തോറ്റു എ
ന്നതുപോലും മറന്നു

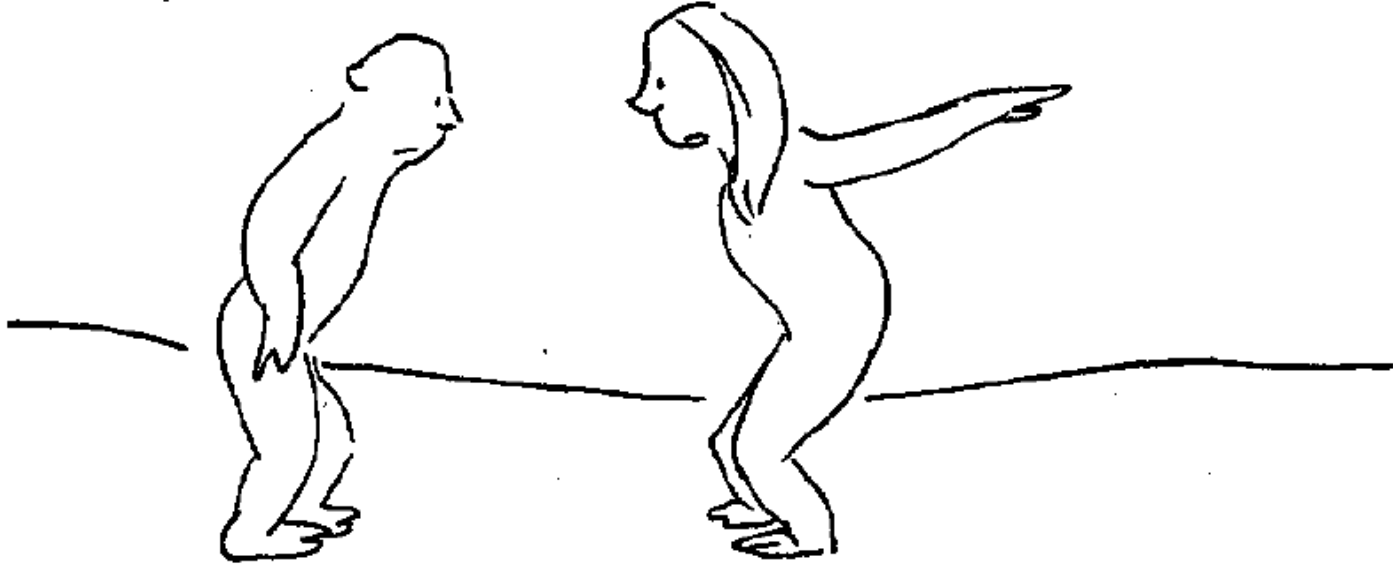
ആൺകുട്ടികളും, പെൺകുട്ടികളും
പരസ്പരം തുറിച്ചുനോക്കി. ഒരു വികാരവും കൂടാ
തെ, പ്രേമം ഭൂമിയിൽ നിന്നും അപ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു

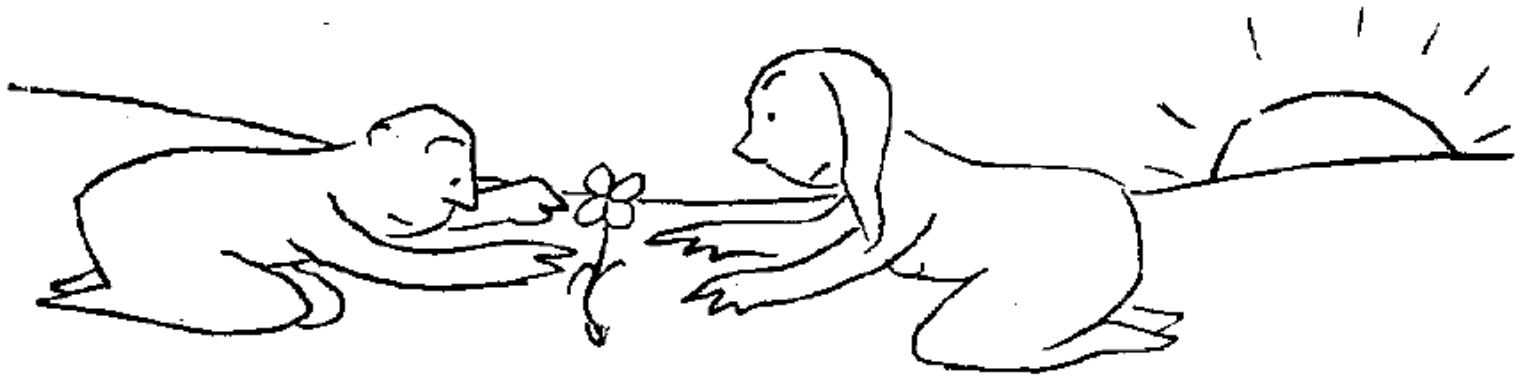
ഒരുനാൾ ഒരുപെൺകുട്ടി, ലോകത്തിൽ അവശേഷി
കുന്ന അവസാനത്തെ പൂവ് കണ്ടെത്തി. ആദ്യമായ
ാണ് അവൾ പൂവ് കാണുന്നത്

അവൾ മറ്റു മനുഷ്യരോട് പറഞ്ഞു
അവസാനത്തെ പൂവും ചാകാൻ പോവുകയാണ്

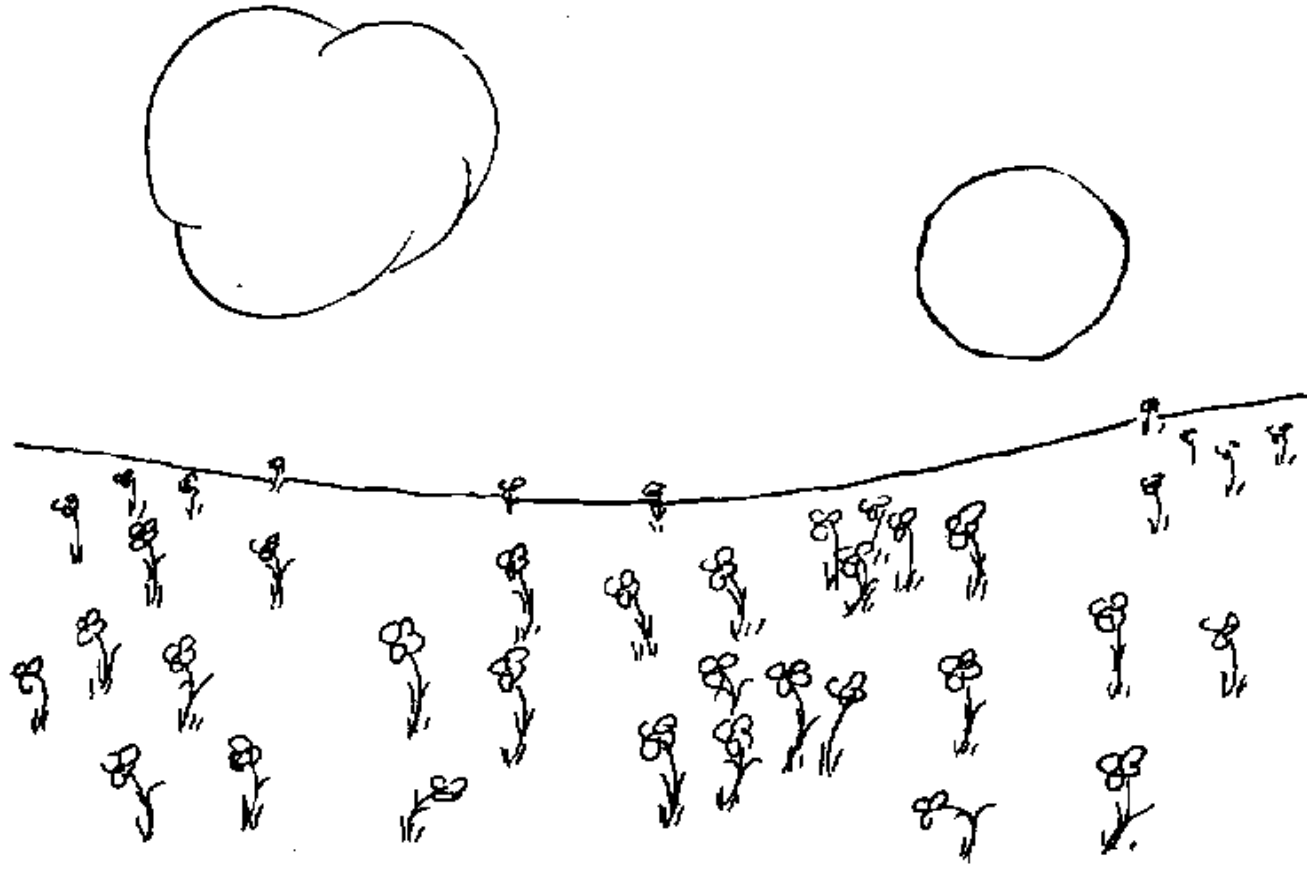
അവിടെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു യുവാവു മ
ത്രമേ അവളുടെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചുള്ളൂ.

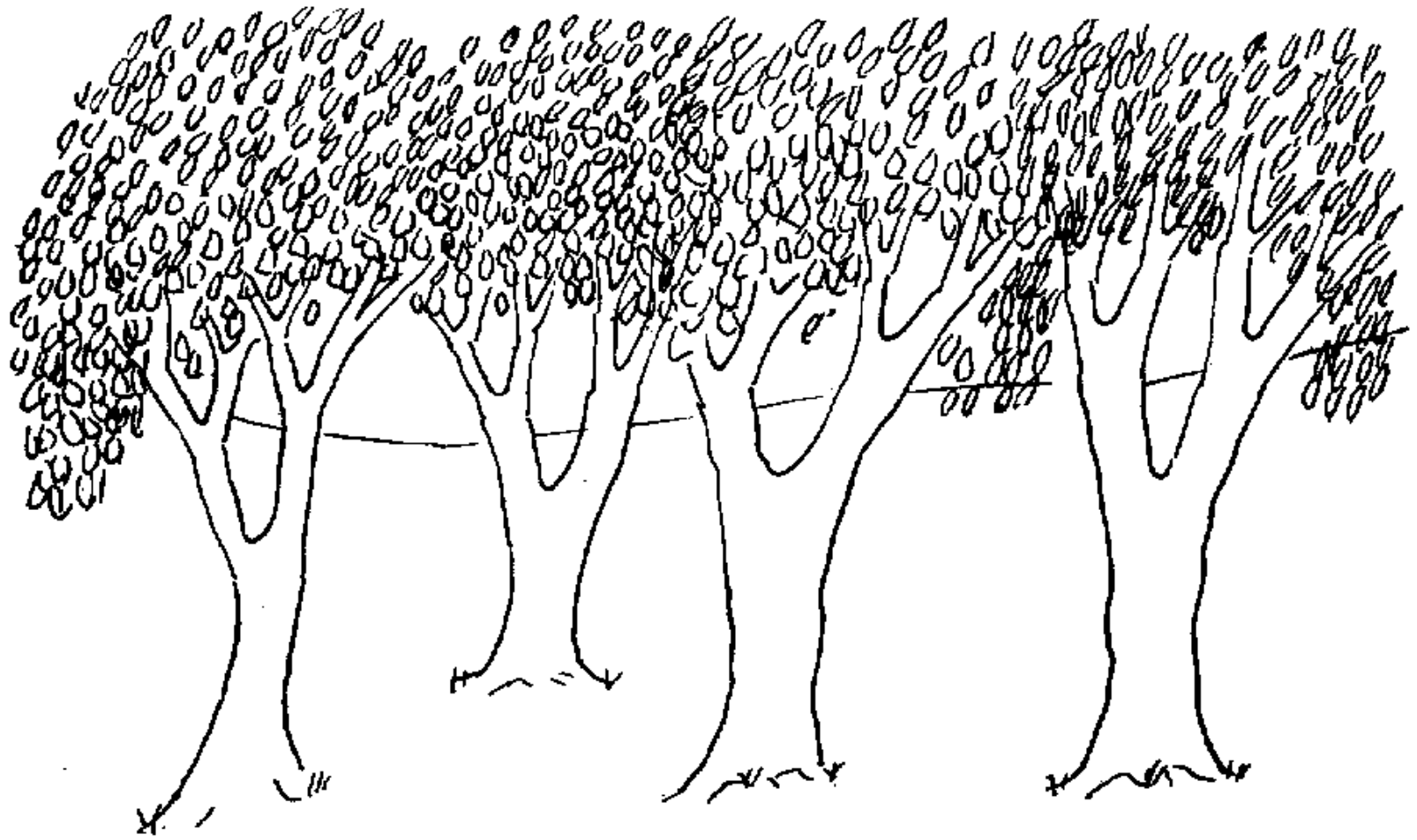
ഈ വാവും ഈ വരിയും കൂടി ആ പൂവിനെ ശൃശൃഷി
ച്ചു. അത് വീണ്ടും വളരാനു തുടങ്ങി

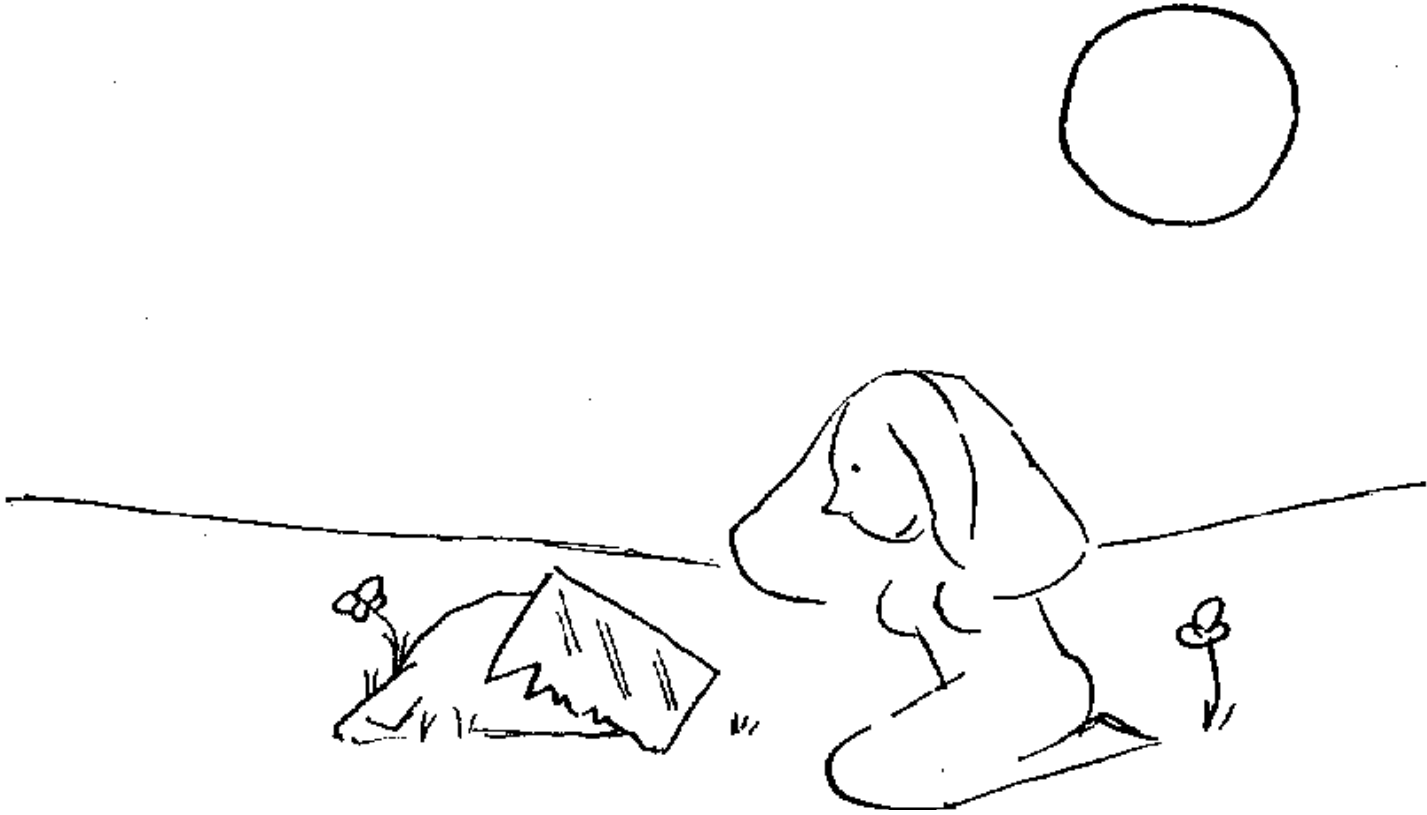
ഒരുനാൾ ഒരു തേനീച്ച സന്ദർശകനായി എത്തി. ഒര
ു കുരിയാറ്റപ്പക്ഷിയും

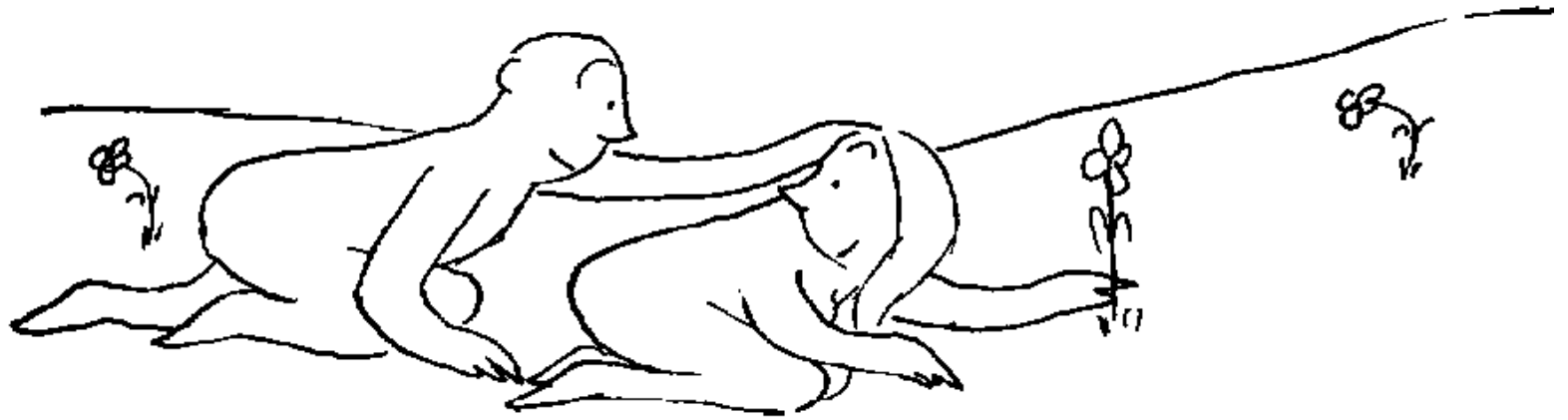
അതാ രണ്ടുപൂക്കൾ, നാലുപൂക്കൾ
നിരവധി പൂക്കൾ.

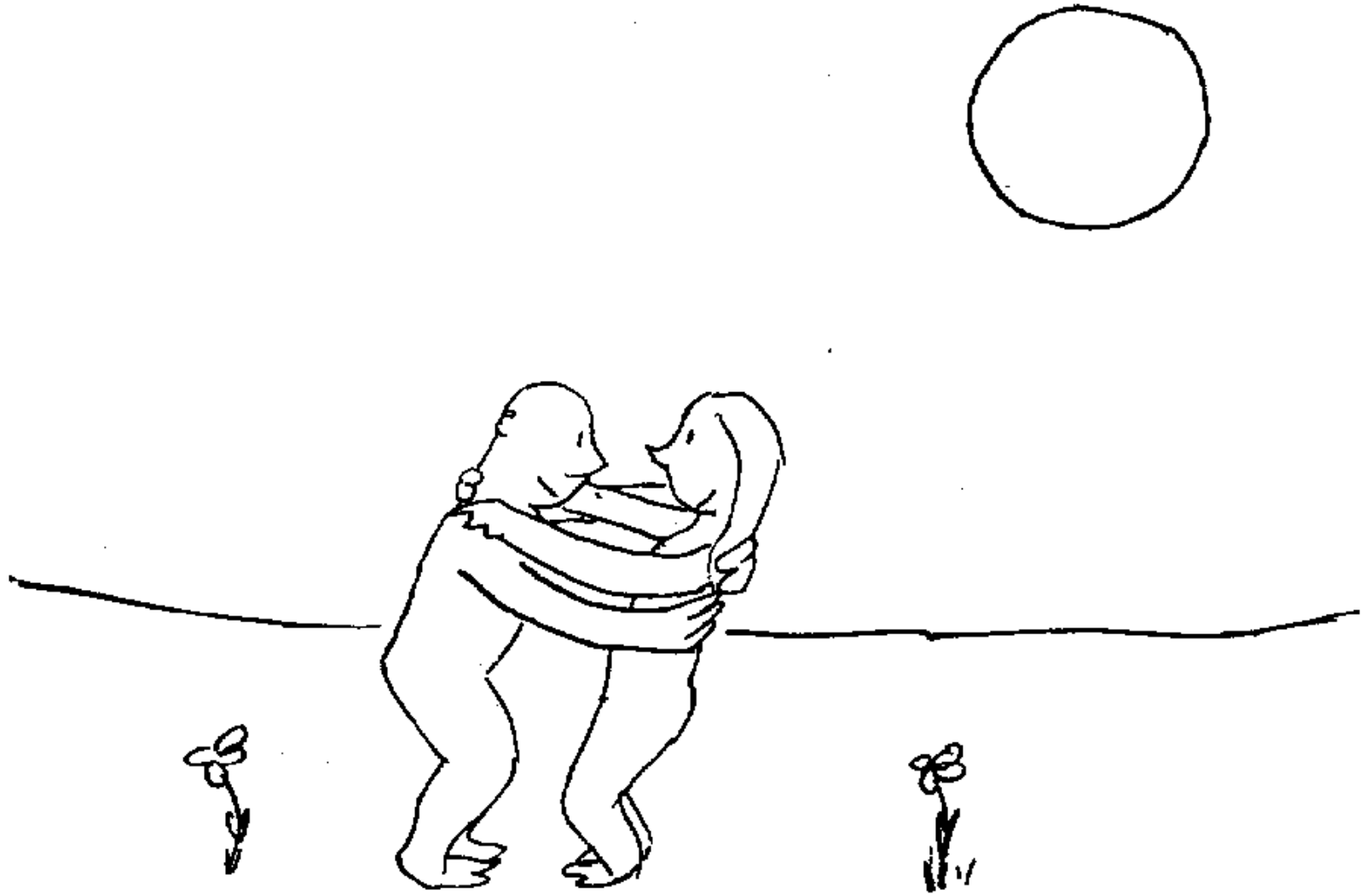
വീണ്ടും തോപ്പുകളും കാടുകളും ഉണ്ടായി.

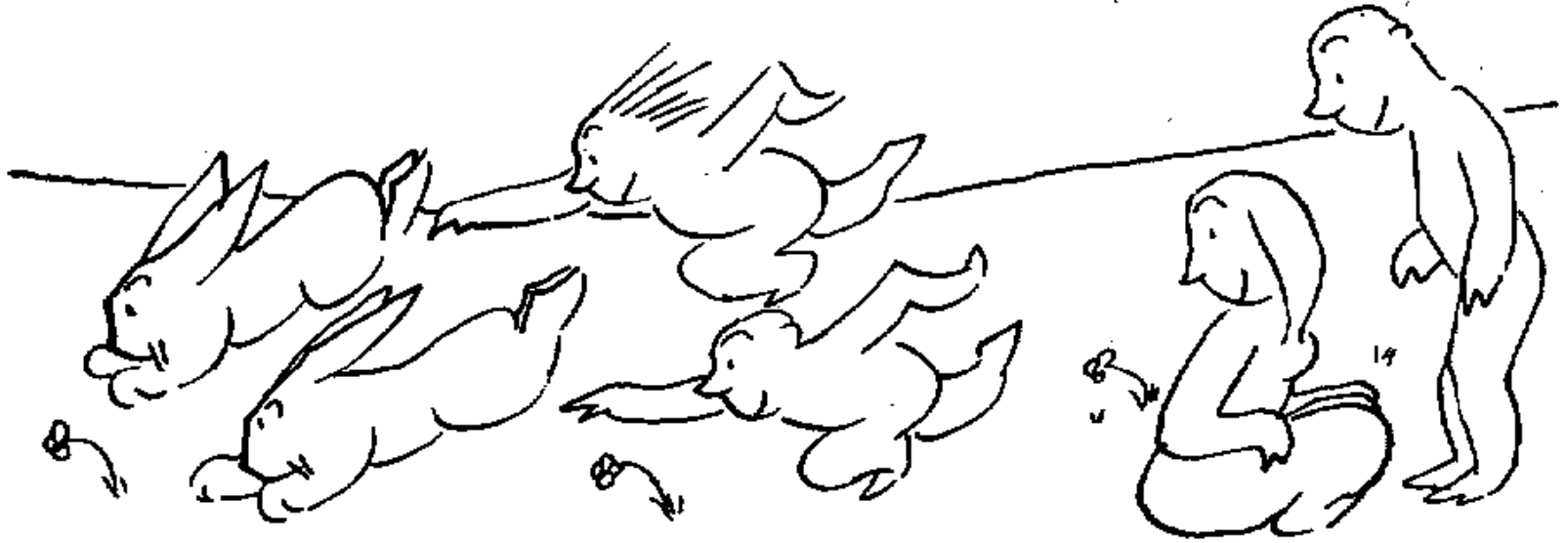
ഈവതിക്ക് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങാൻ മോഹം തുടങ്ങി

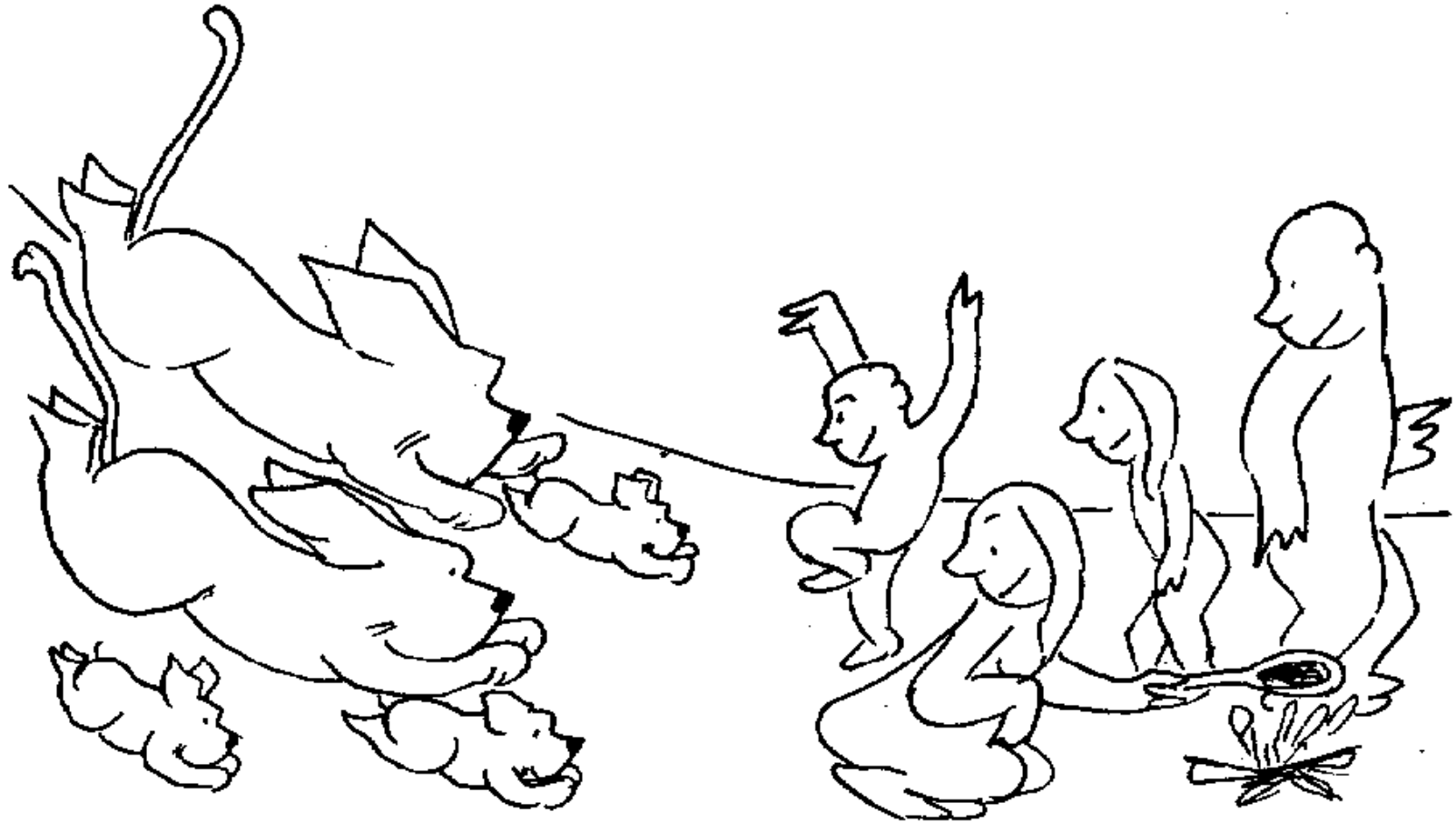
ഈവതിയുടെ സ്പർശനം
ഈവായിന് ഭൂനന്ദം പകർന്നു

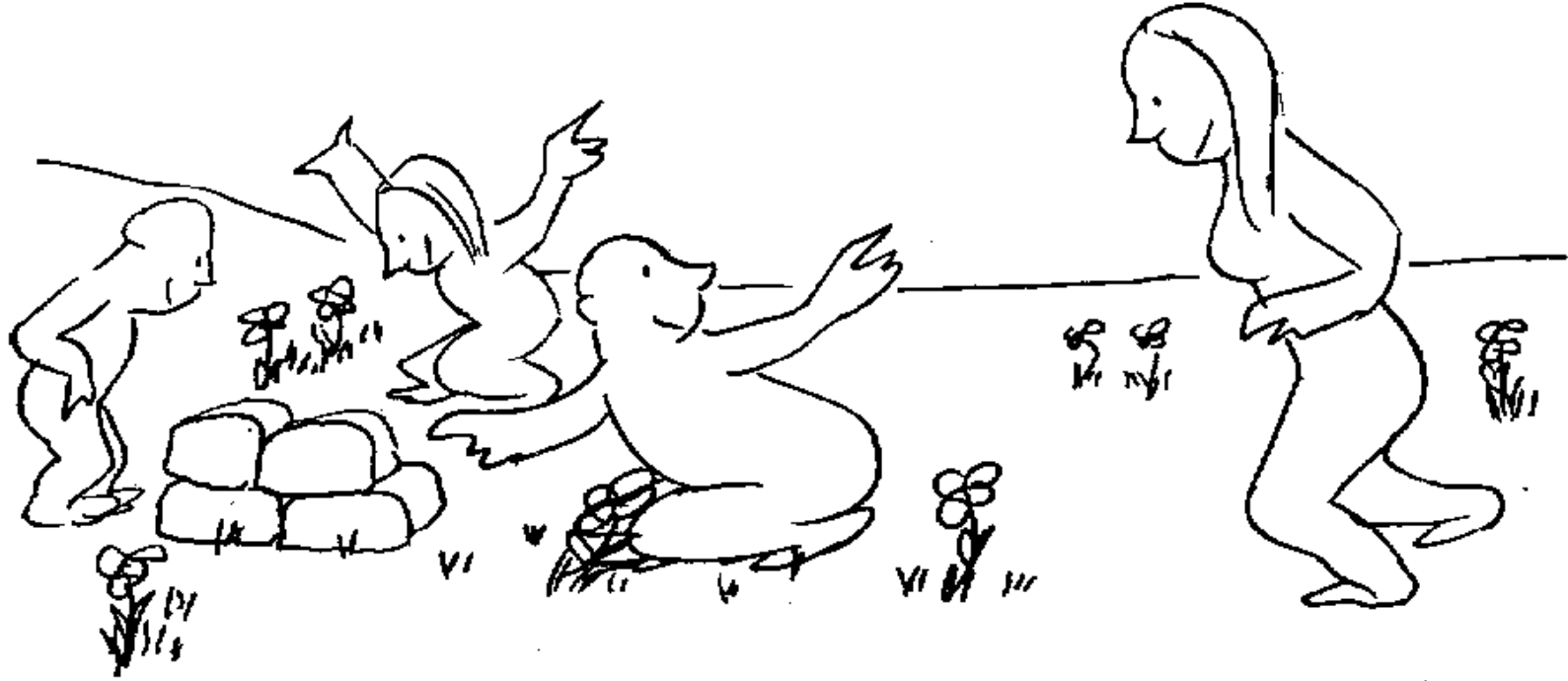
ലോകത്തിൽ പ്രേമം പുനർജനിച്ചു

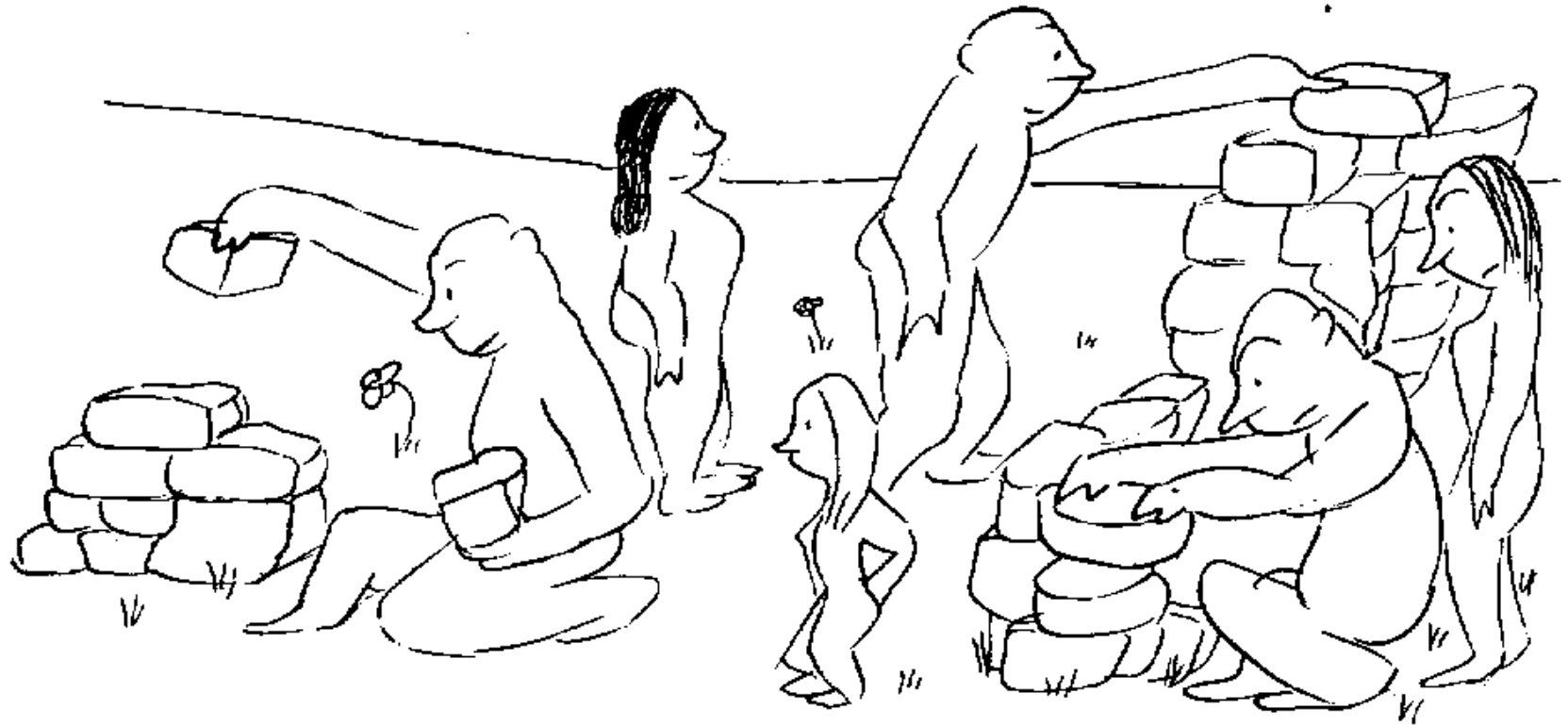
അവരുടെ കൂട്ടികൾ ശക്തരും
ആരോഗ്യവാൻമാരും ആയിരുന്നു.
ഓടാനും ചിരിക്കാനും അവർ പഠിച്ചു.

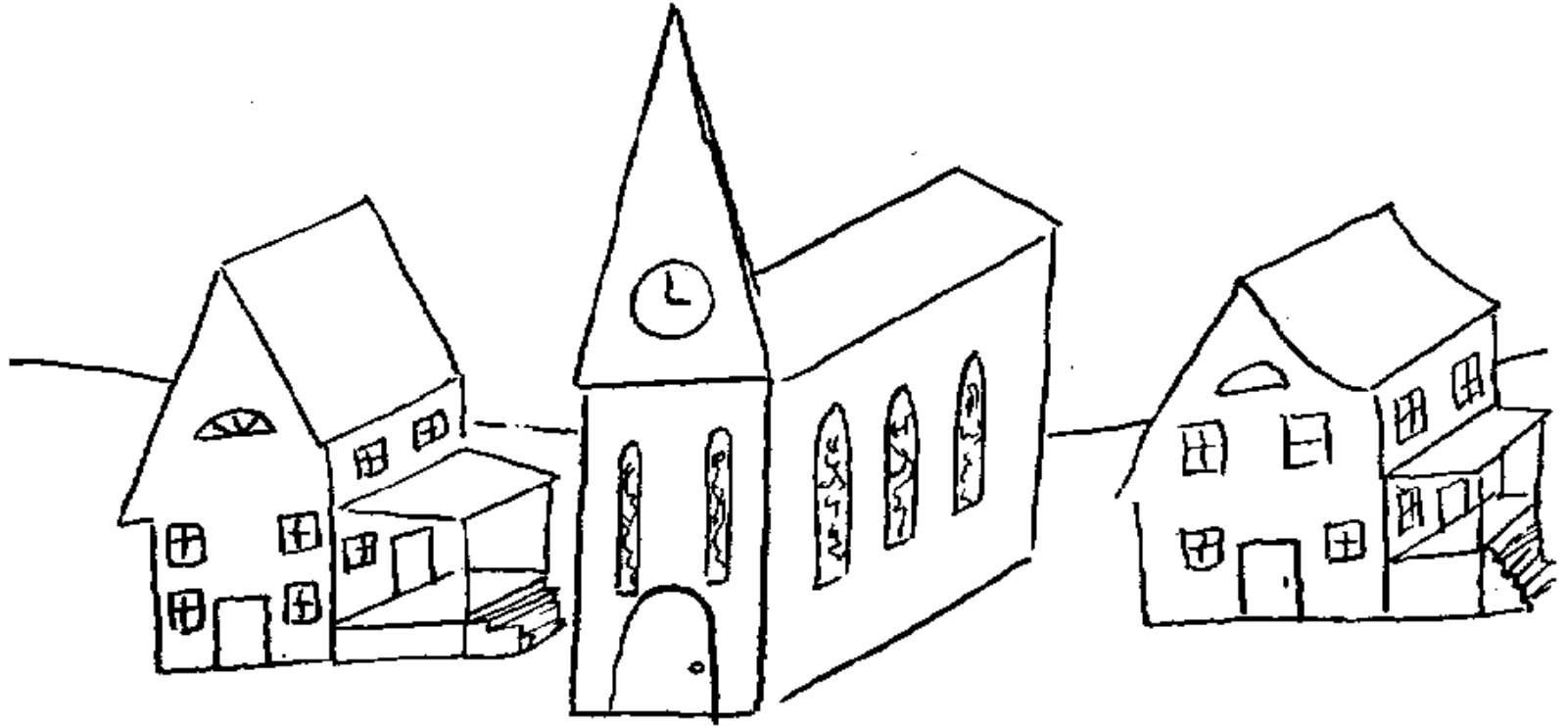
നാൽക്കൾ മടങ്ങി വന്നു.

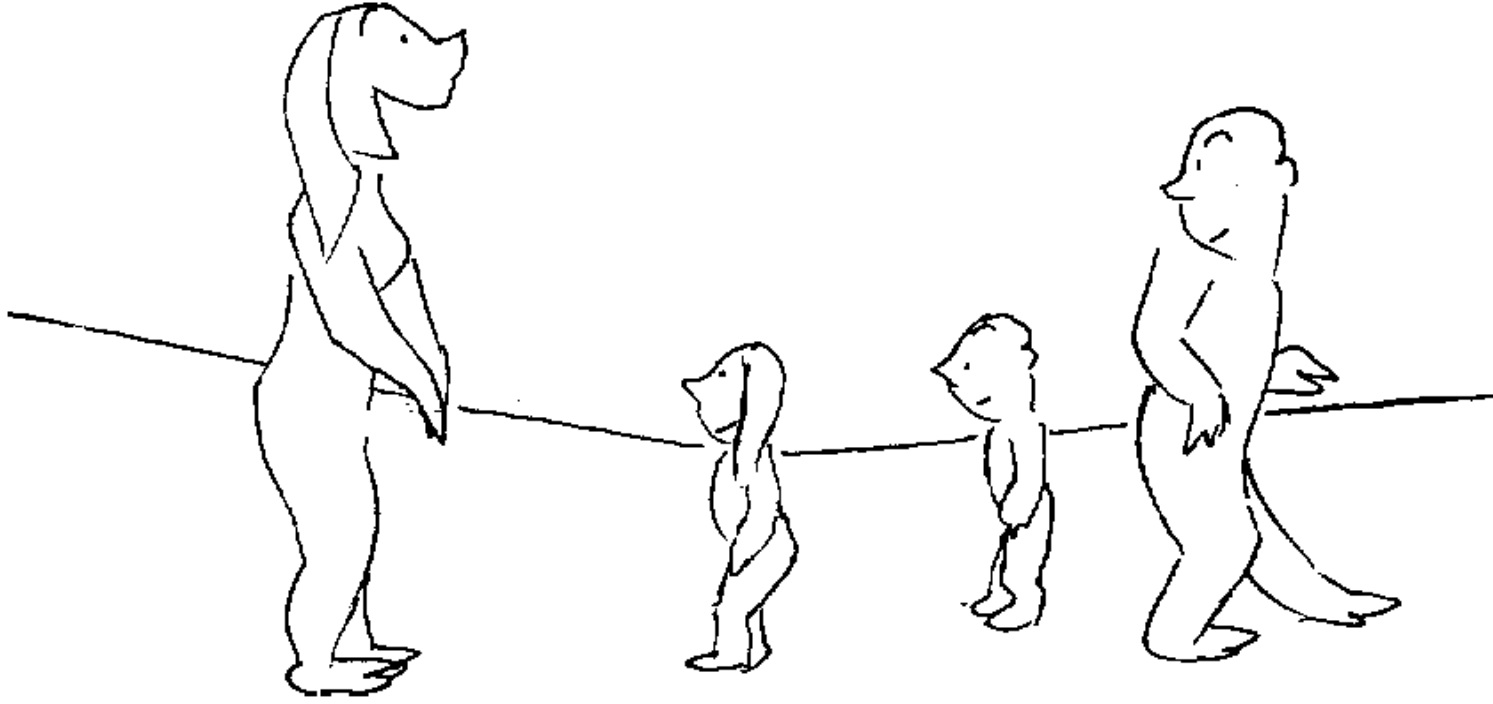
കല്ലിൻമേൽ കല്ലുവെച്ച് വീടുകെട്ടാമെന്ന്
ഔവാവ് കണ്ടുപിടിച്ചു

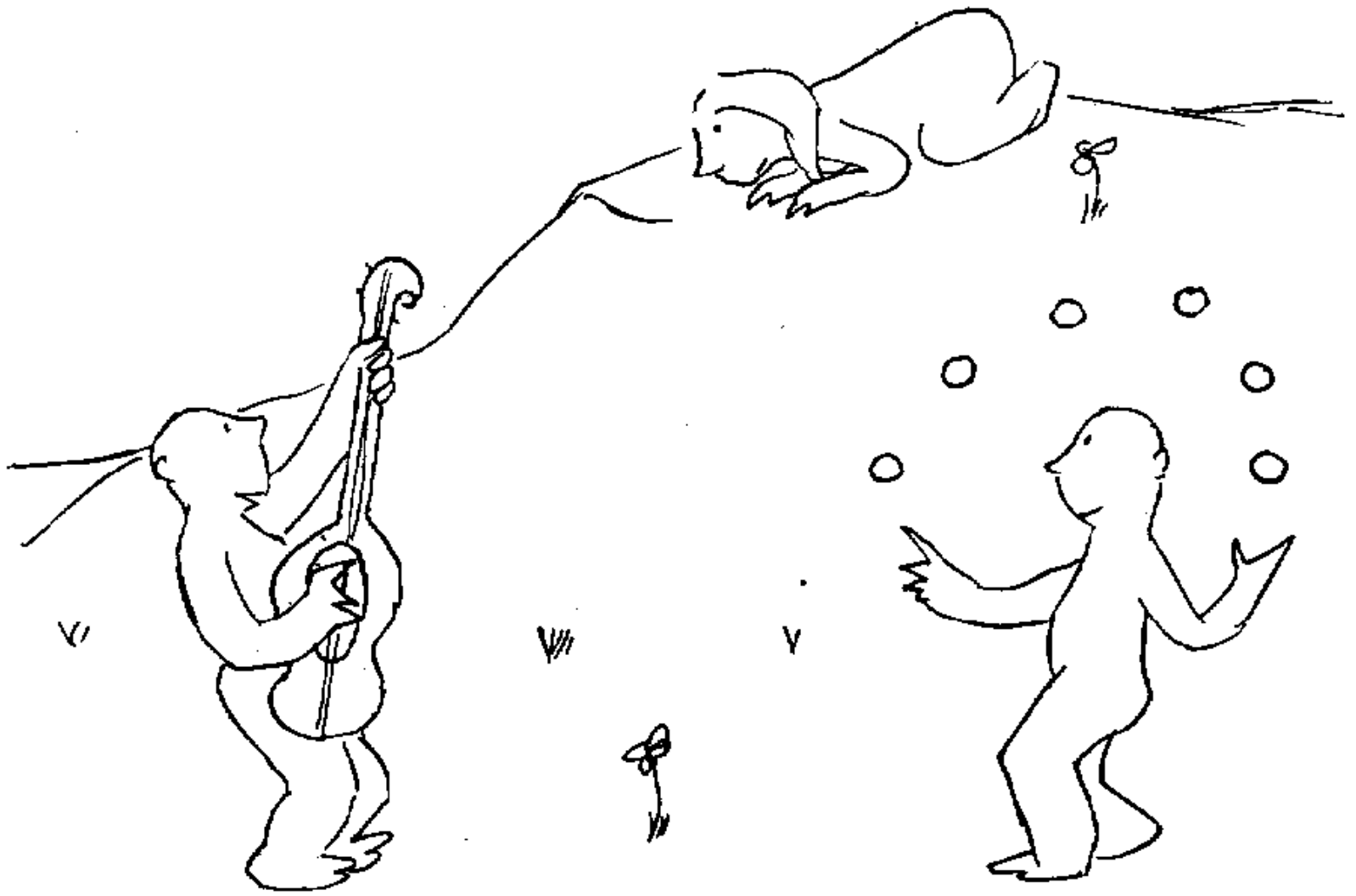
താമസമില്ല, എല്ലാവരും വീടുകൾ കെട്ടാൻ തുടങ്ങി.

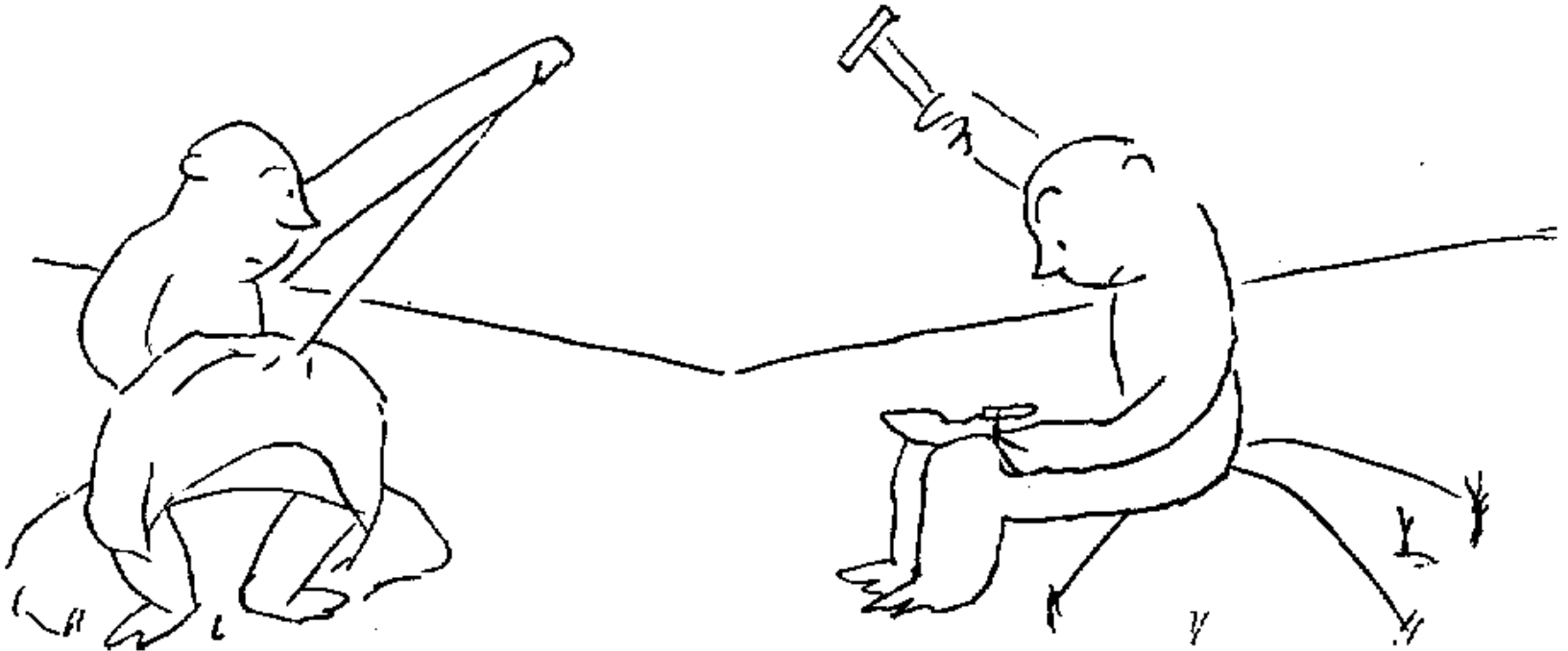
ഗ്രാമങ്ങളും പട്ടണങ്ങളും
നഗരങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ടു വന്നു

സംഗീതം വീണ്ടും പിറന്നു.

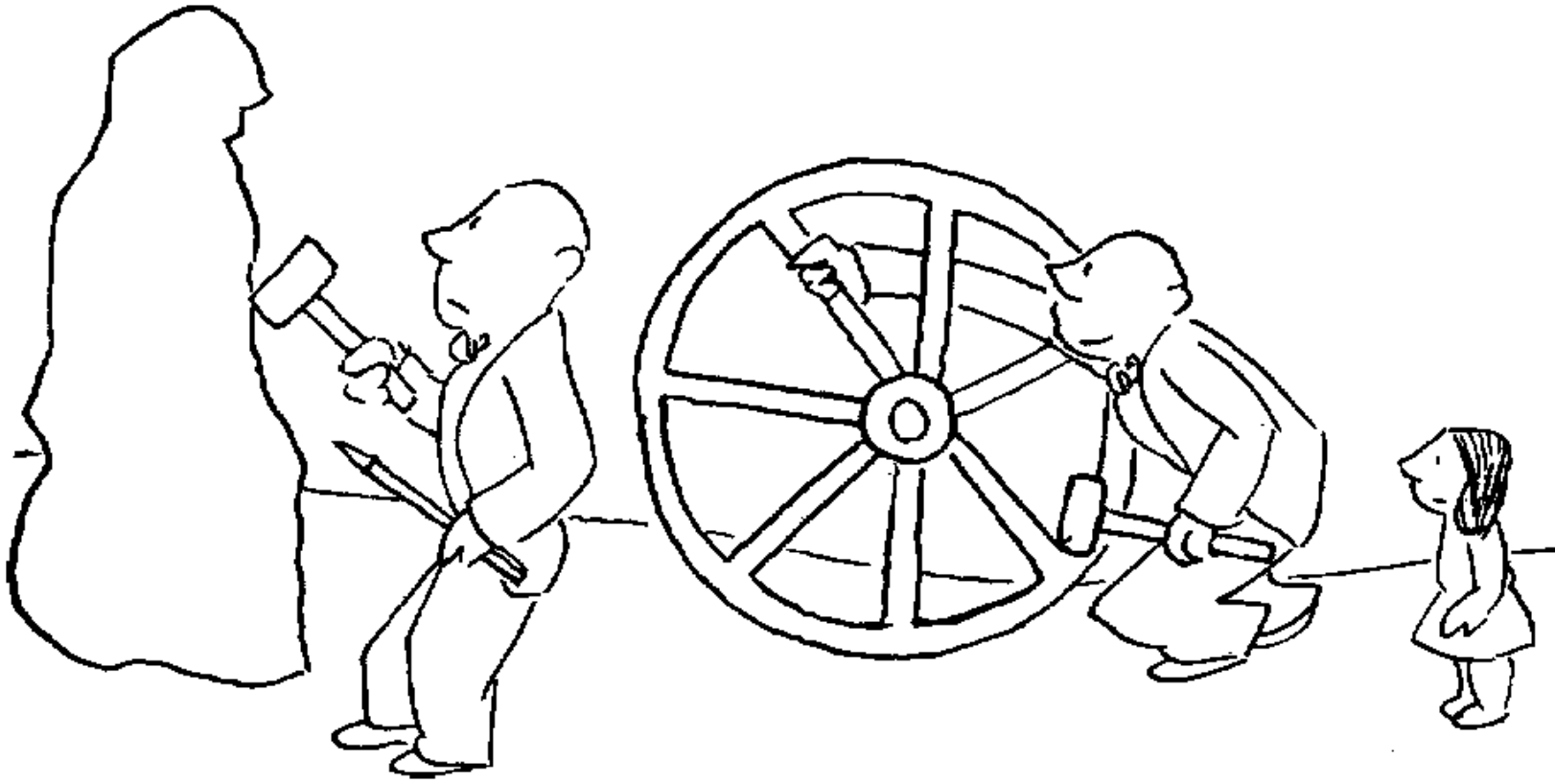
പാട്ടുകാരും ജാലവിദ്യക്കാരും

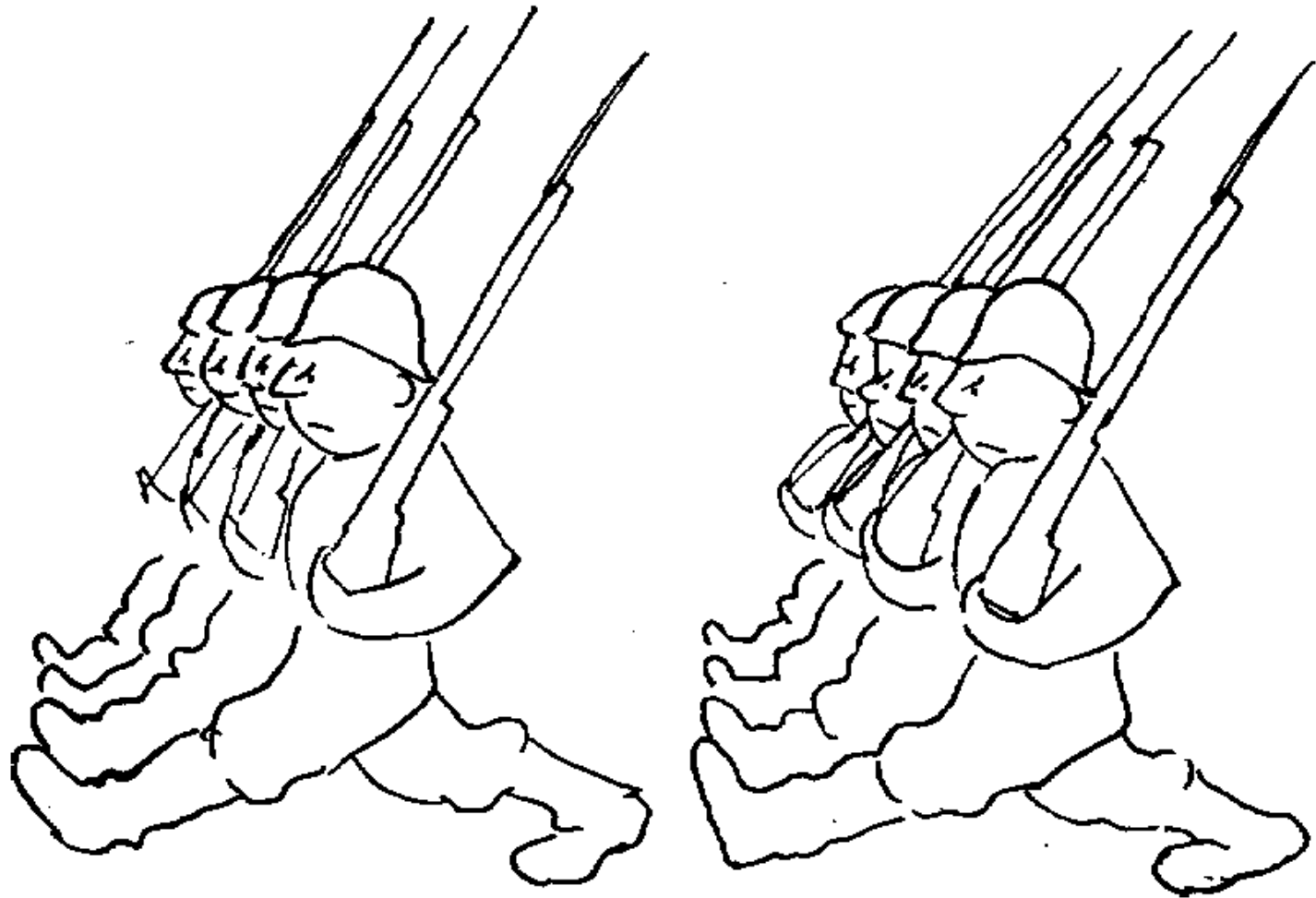
തച്ചൽക്കാരും ചെരുപ്പുകുത്തികളും

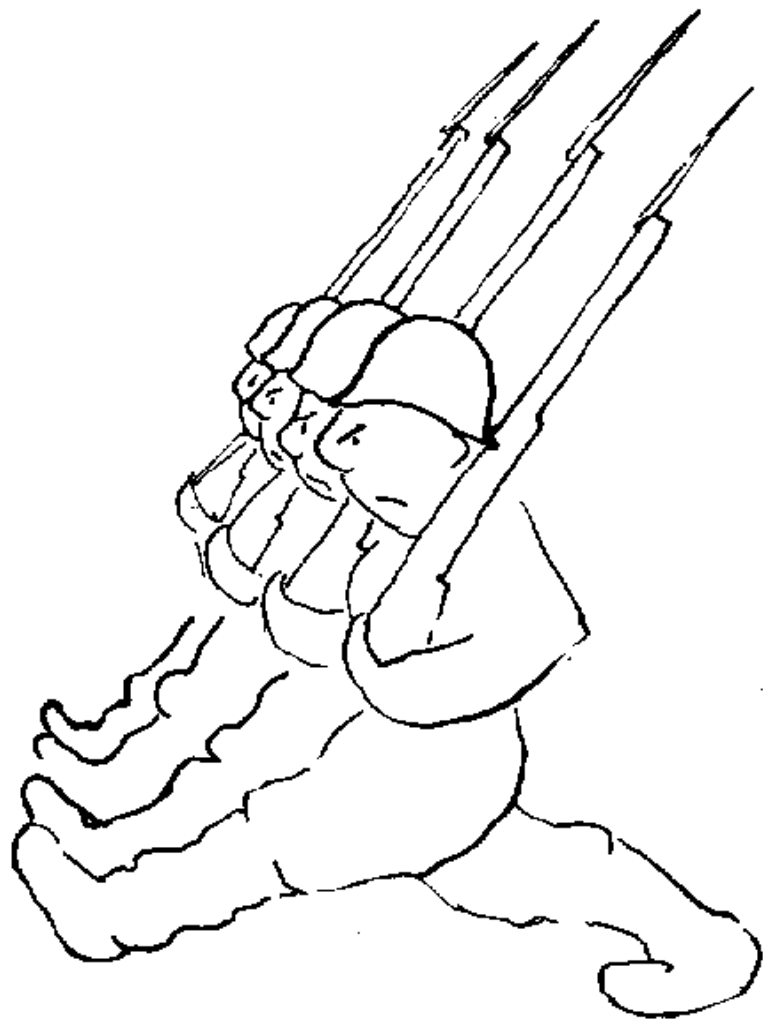
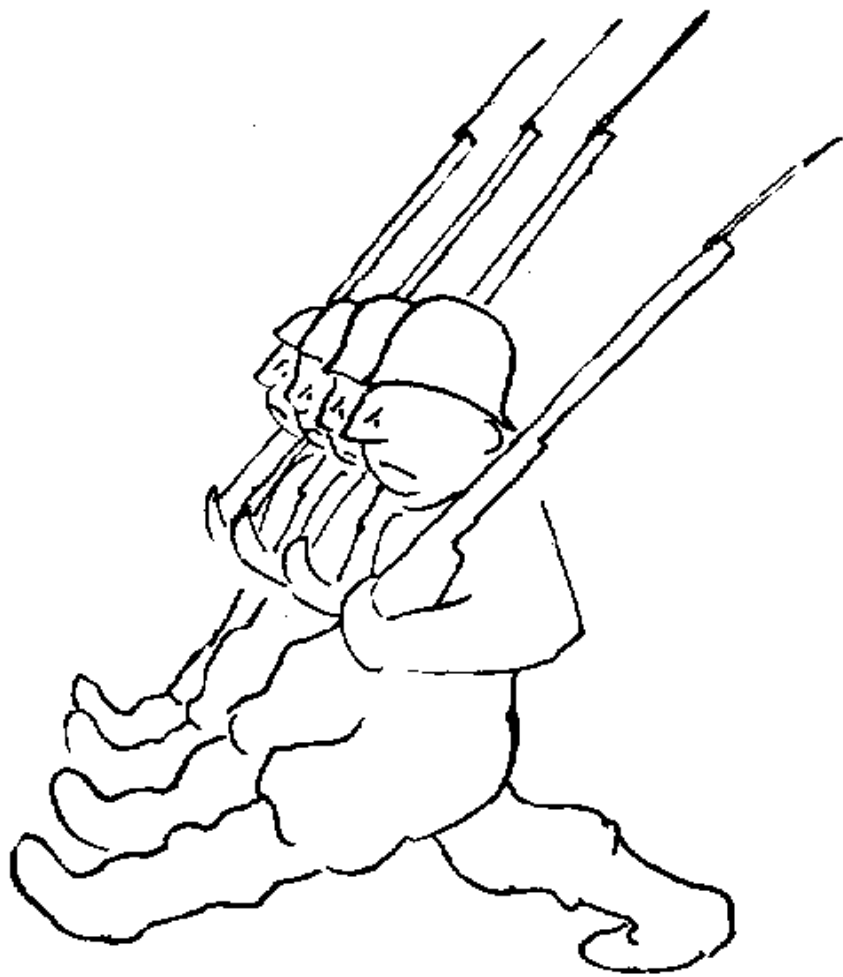
ചിത്രകാരൻമാരും കവികളും

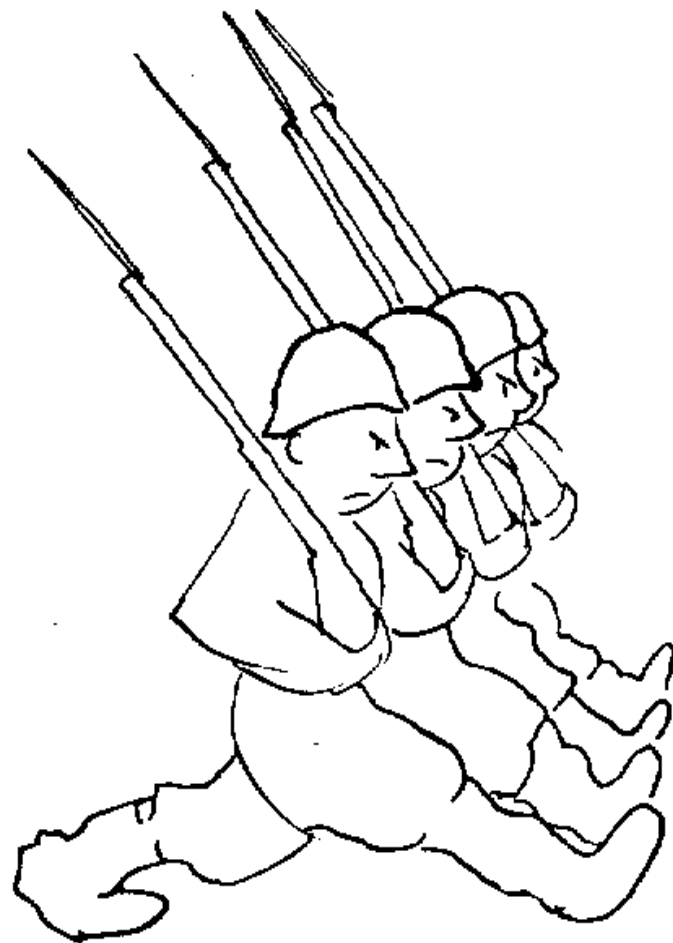
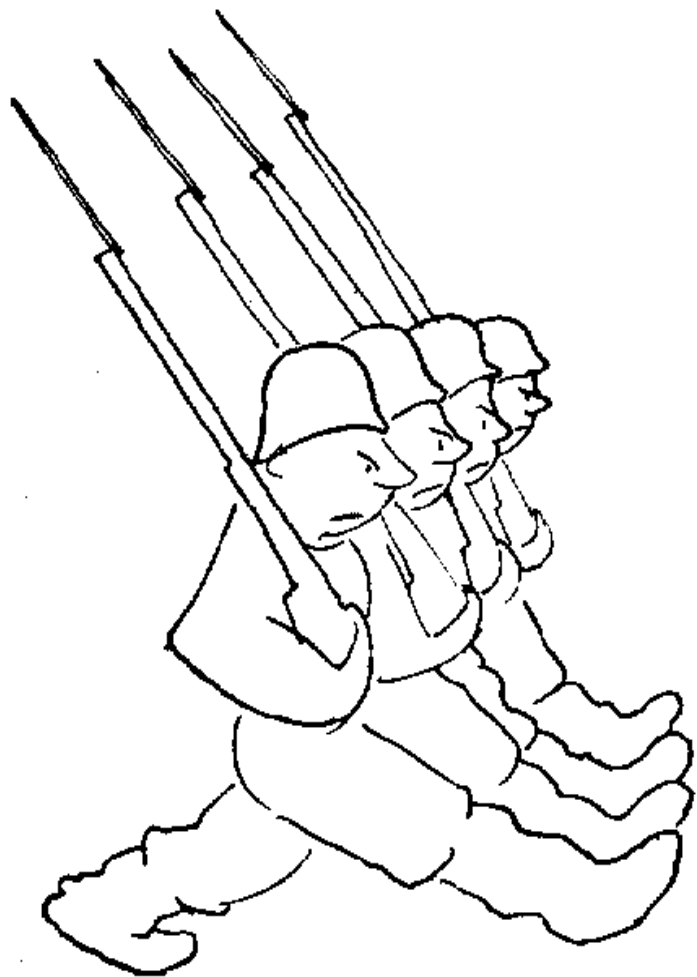

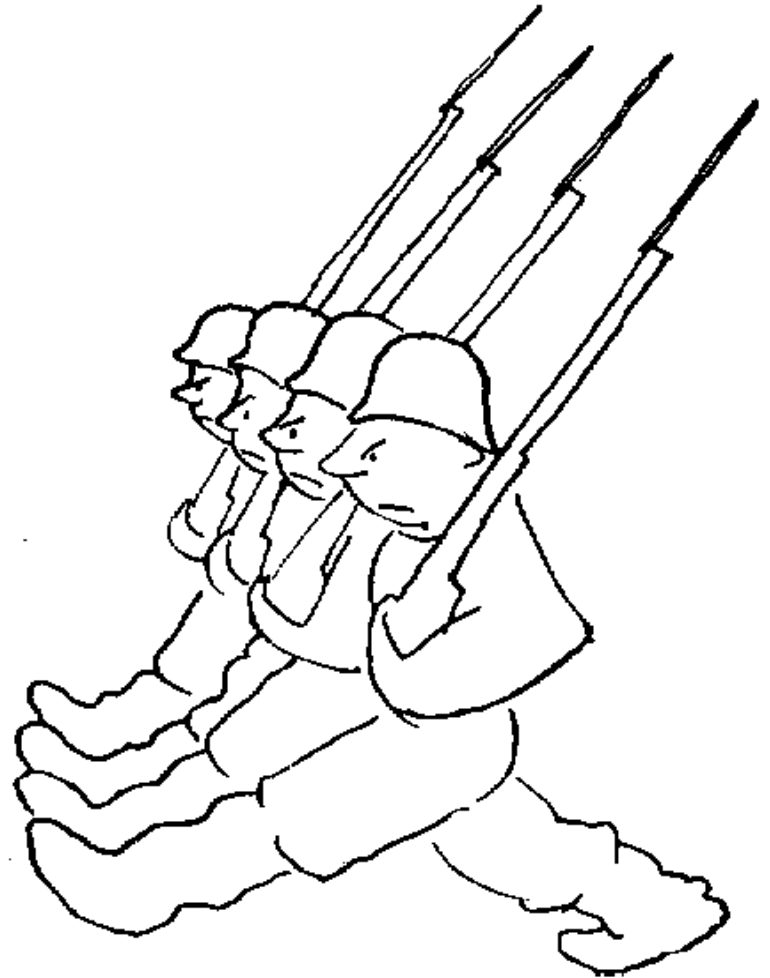
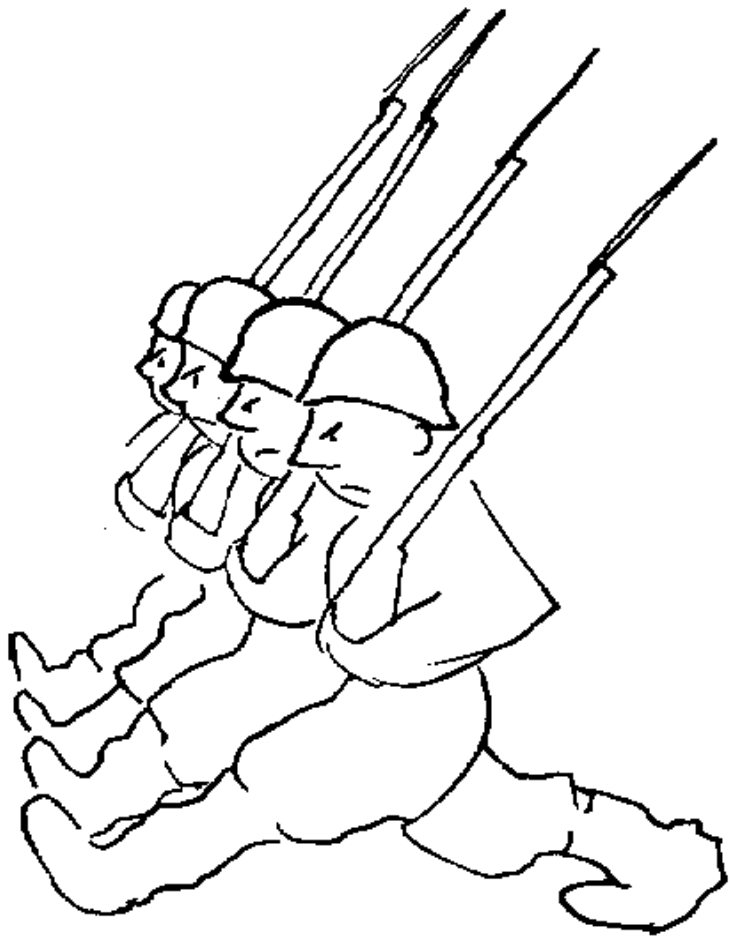
കൊല്ലന്മാരും കൊത്തുവേലക്കാരും

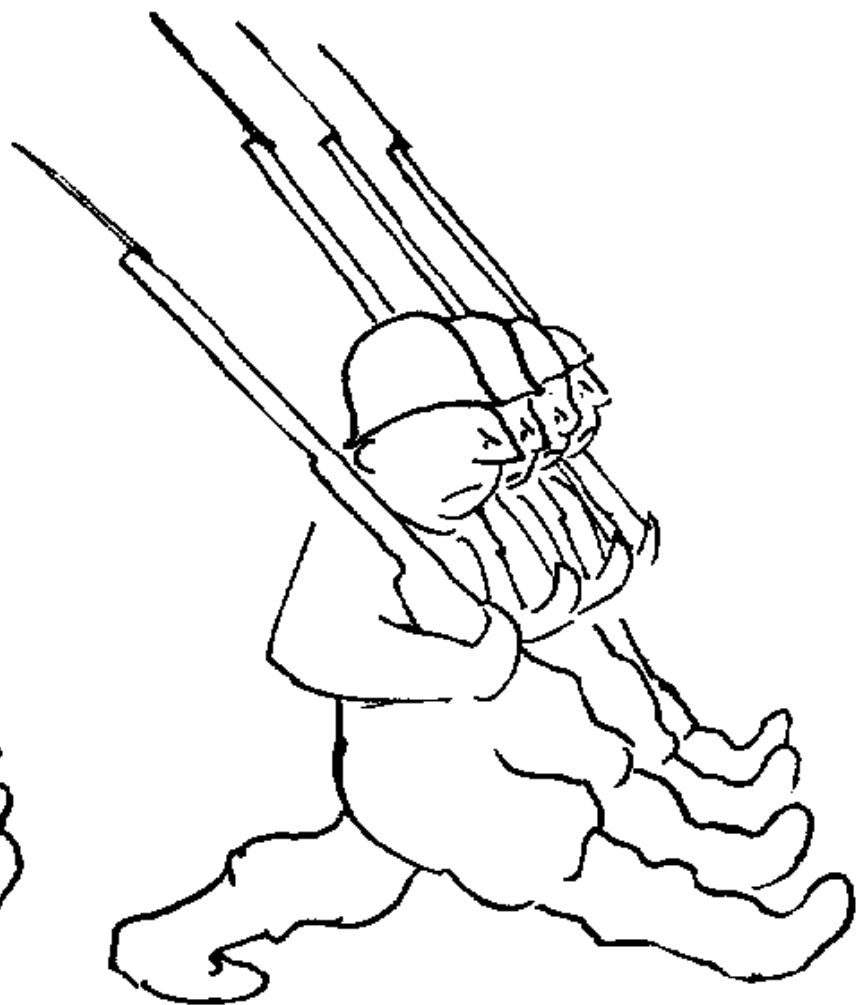
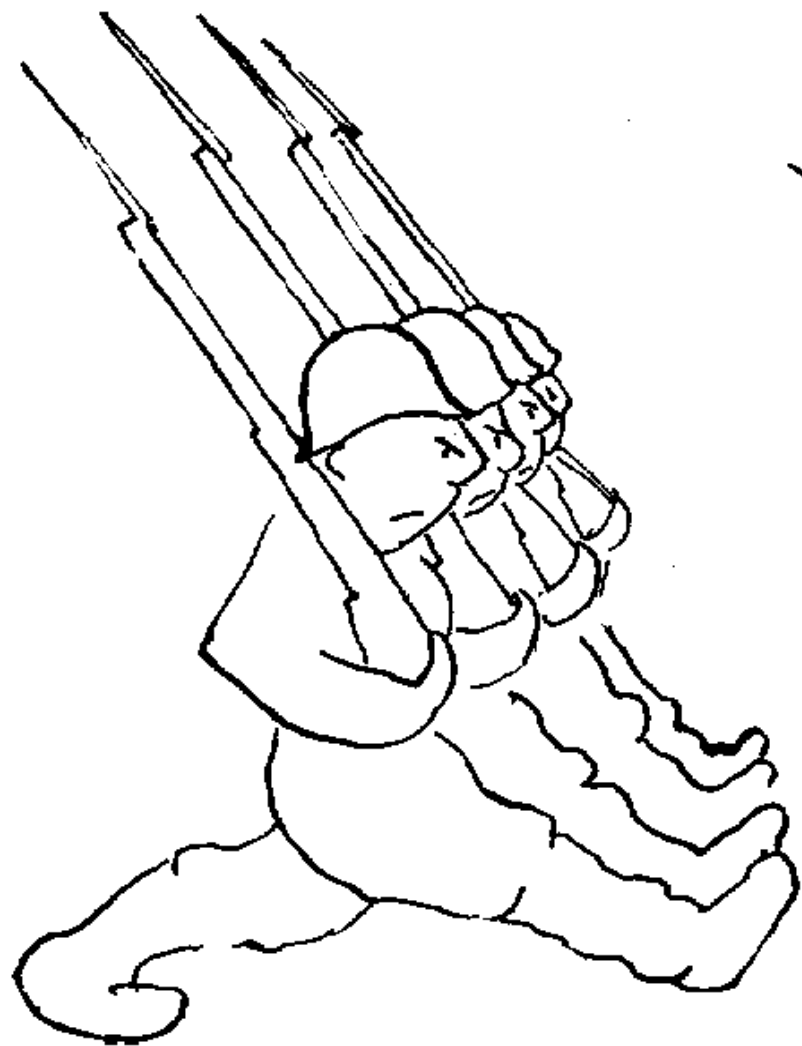

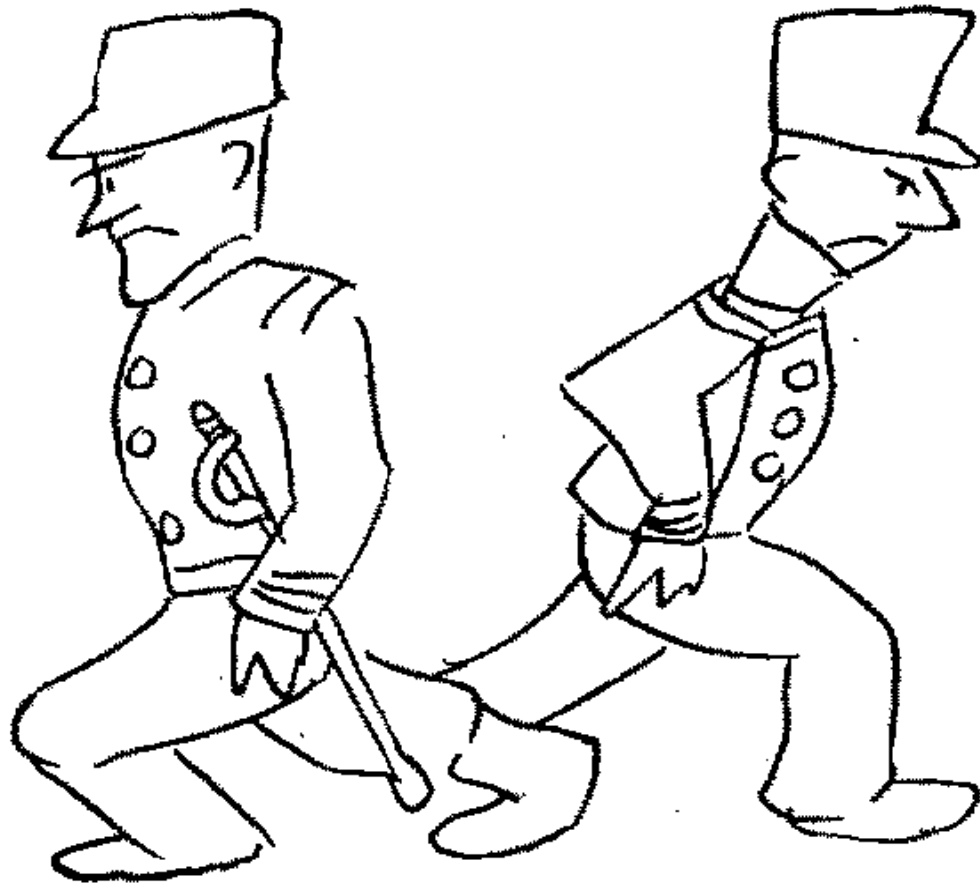
പട്ടാളക്കാരും

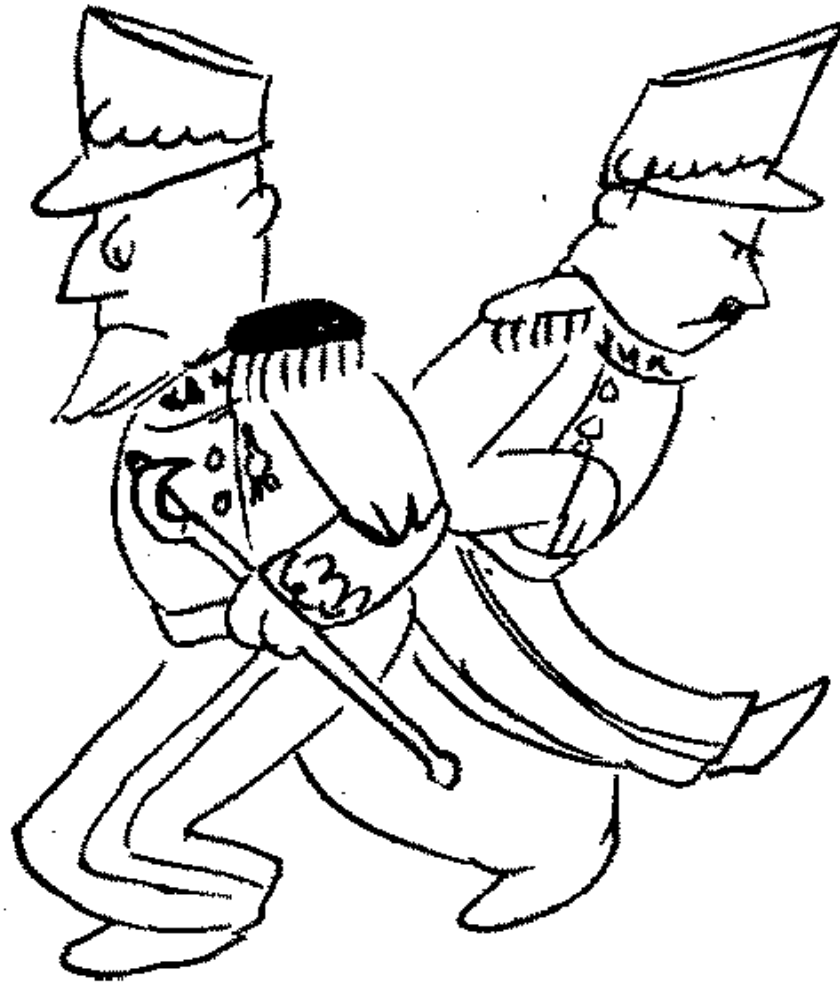

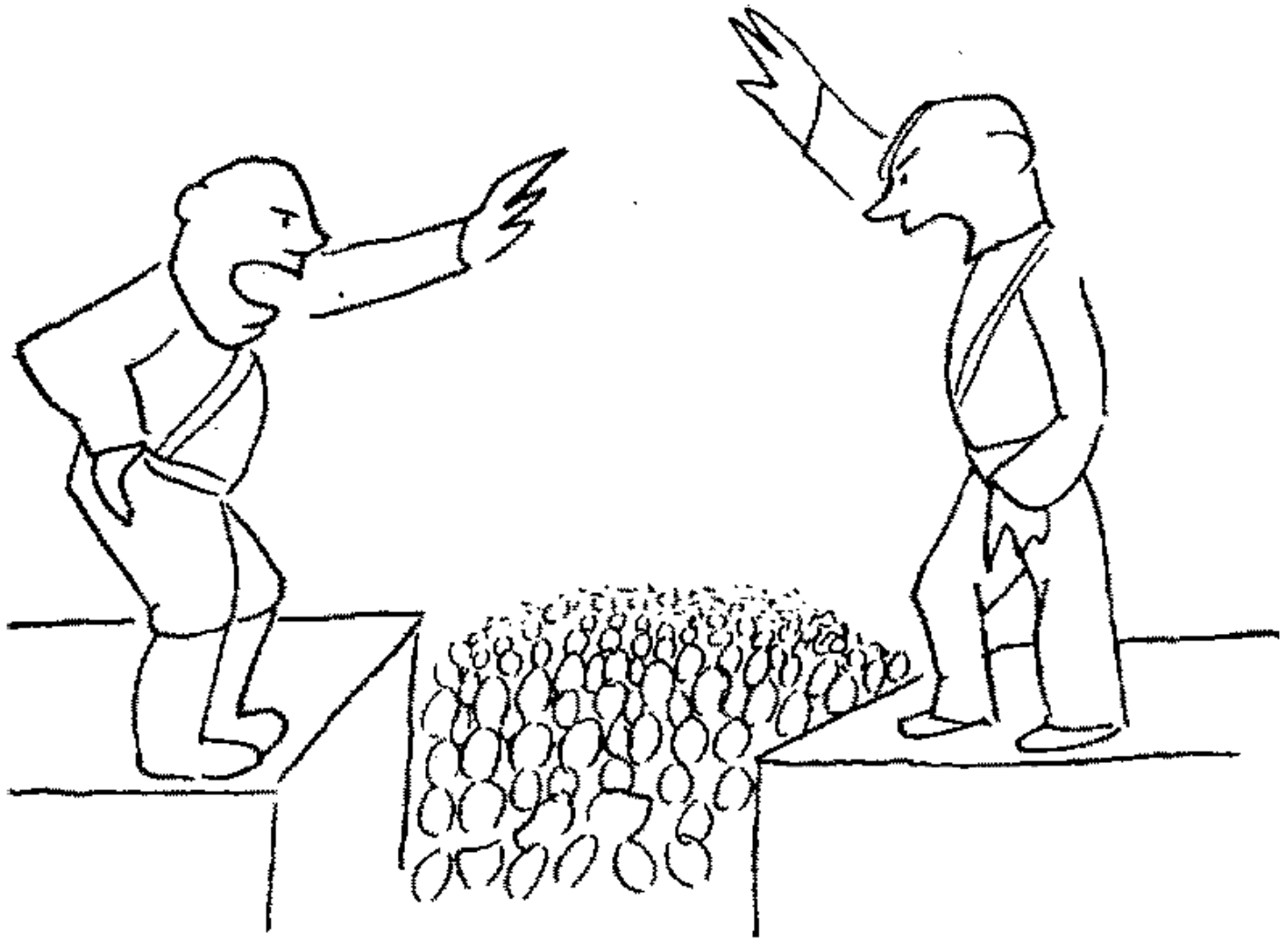

ലെഫ്റ്റനന്റുമാരും ക്യാപ്റ്റൻമാരും

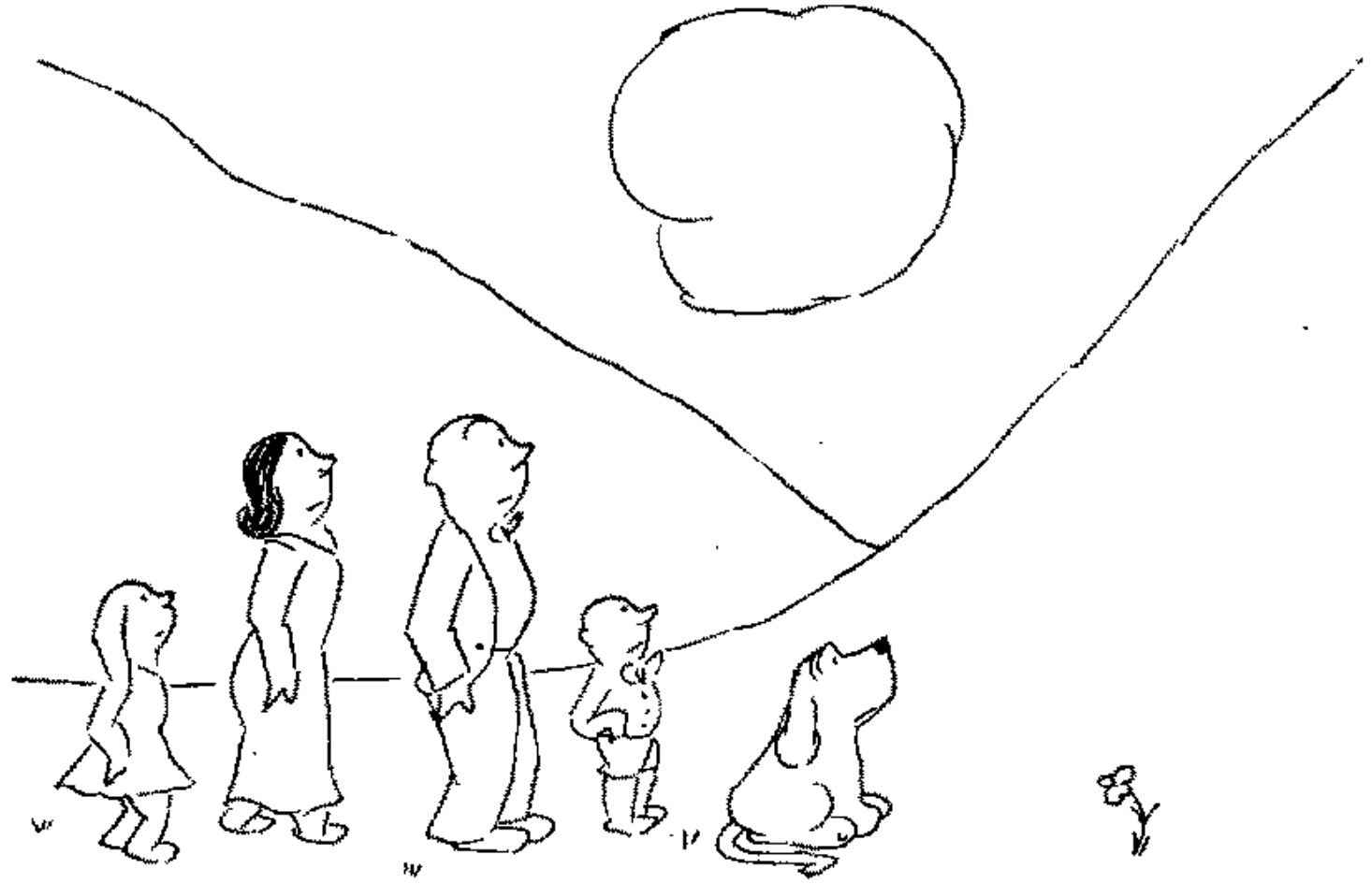
ജനനമാരും മേജനമാരും

വിമോചകരും ഒരുക ഉണ്ടായി

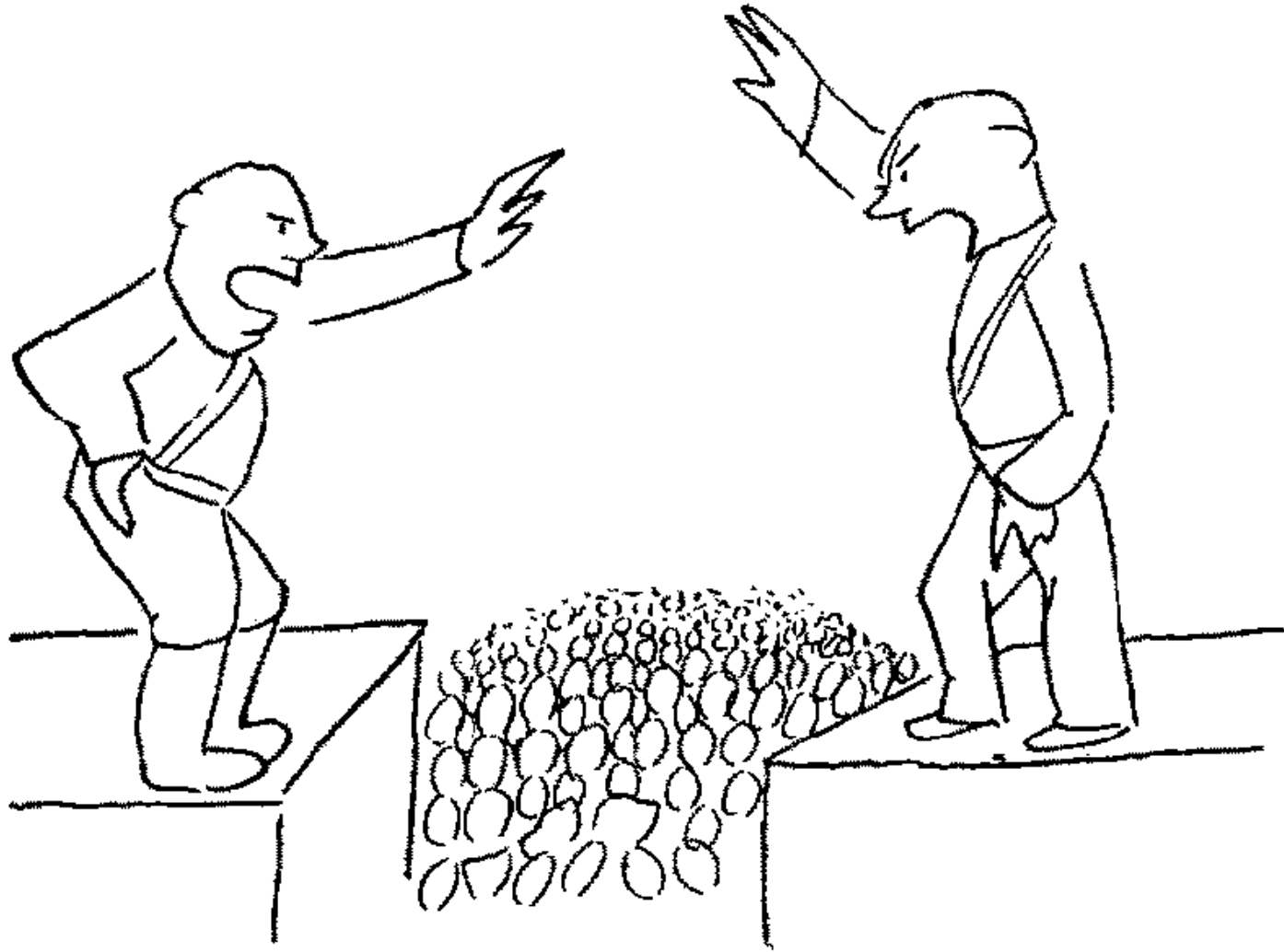
ചിലർ ജീവിക്കാനായി ഒരു ഭാഗത്തേക്ക് പോയി,
മറ്റു ചിലർ ഭാഗത്തേക്കും

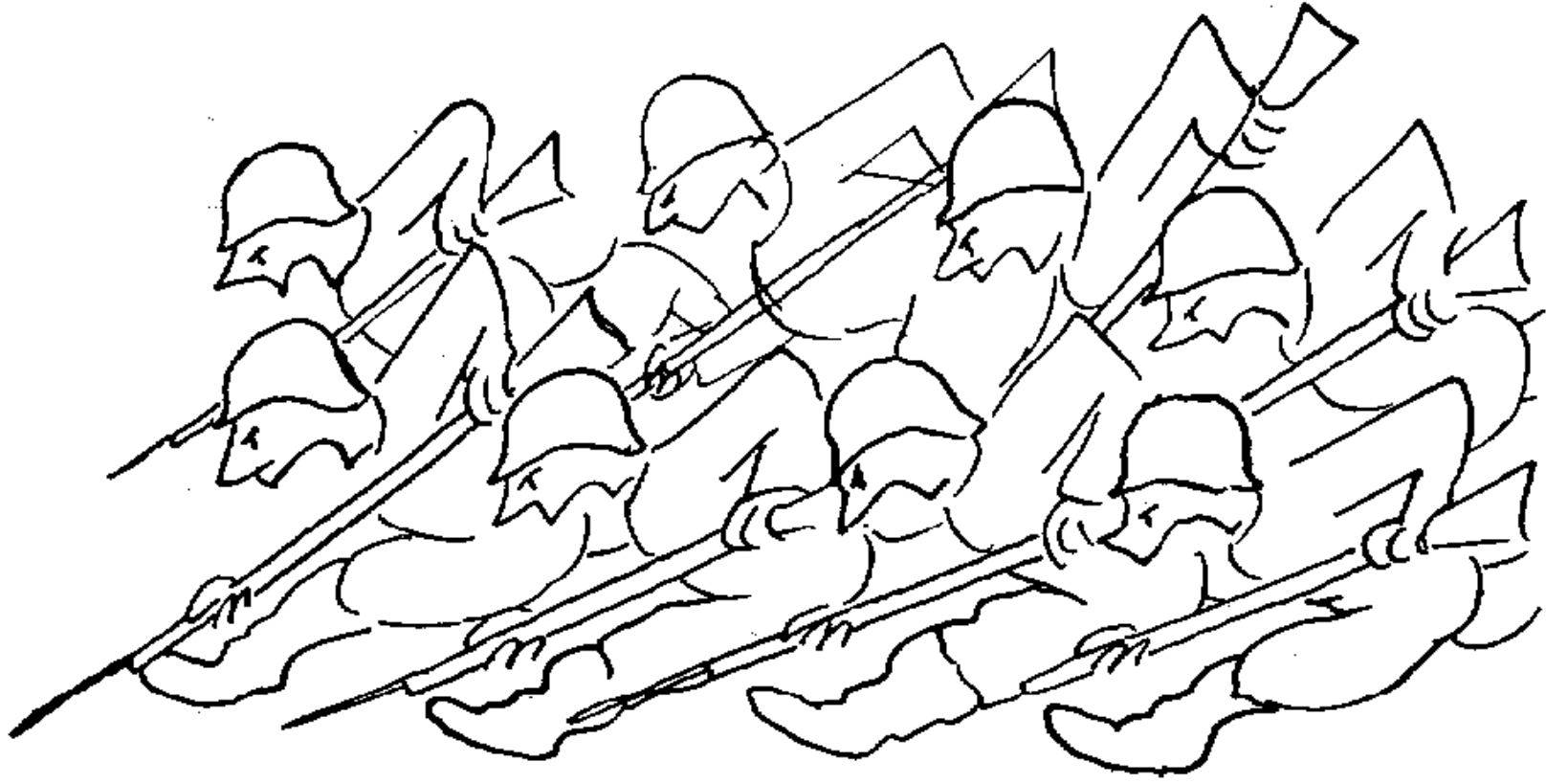
താമസിലാതെ താഴ്വരയിൽ പോലവർ കുന്നൂപു
റത്തേക്ക് പോകാമായിരുന്നു എന്ന് വിചാരിക്കാൻ
തുടങ്ങി.

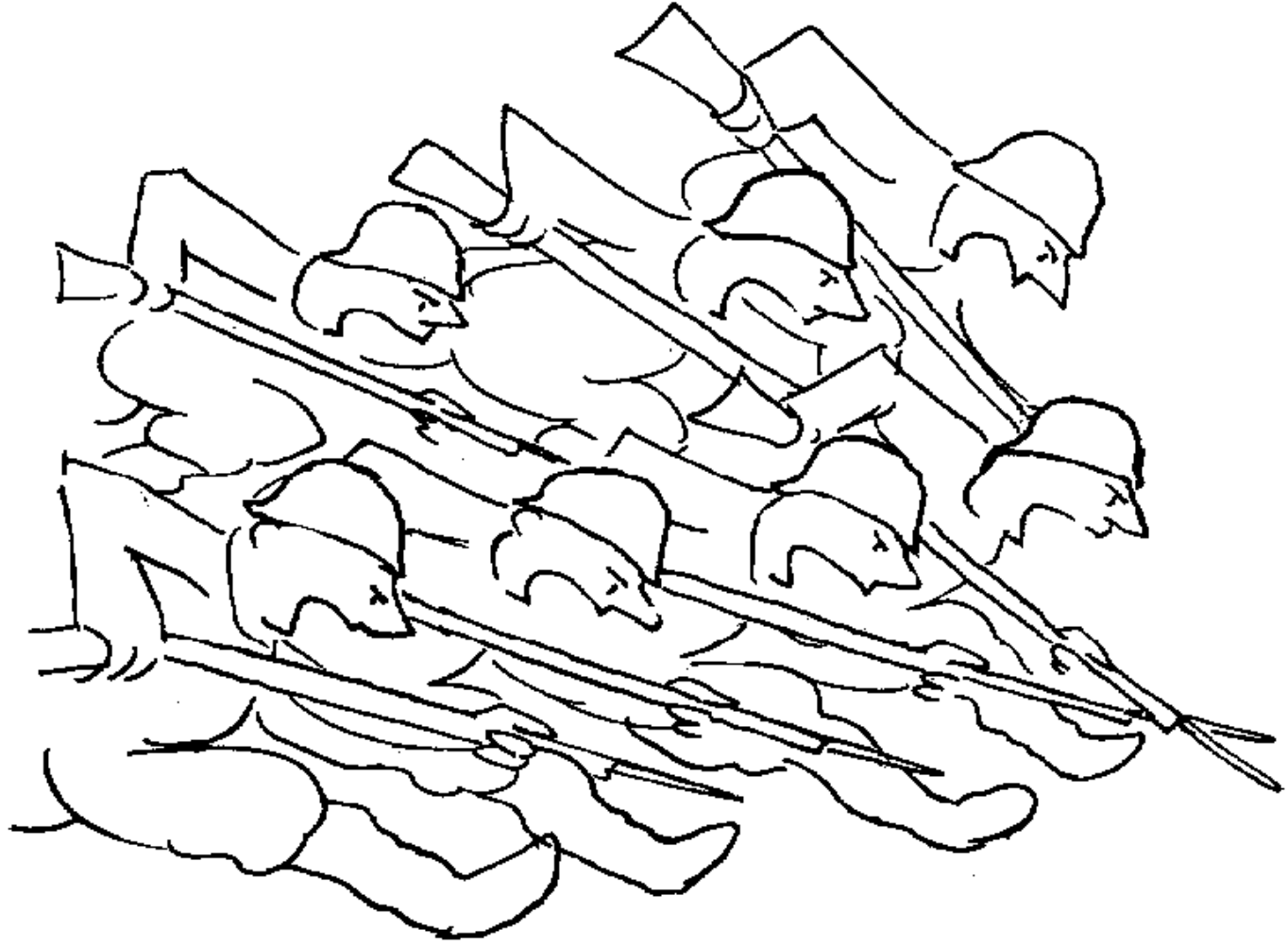
കുഞ്ഞുപുറത്തേക്ക് പോലവർ താഴ്വരയിൽ
പോകാമായിരുന്നു എന്നും

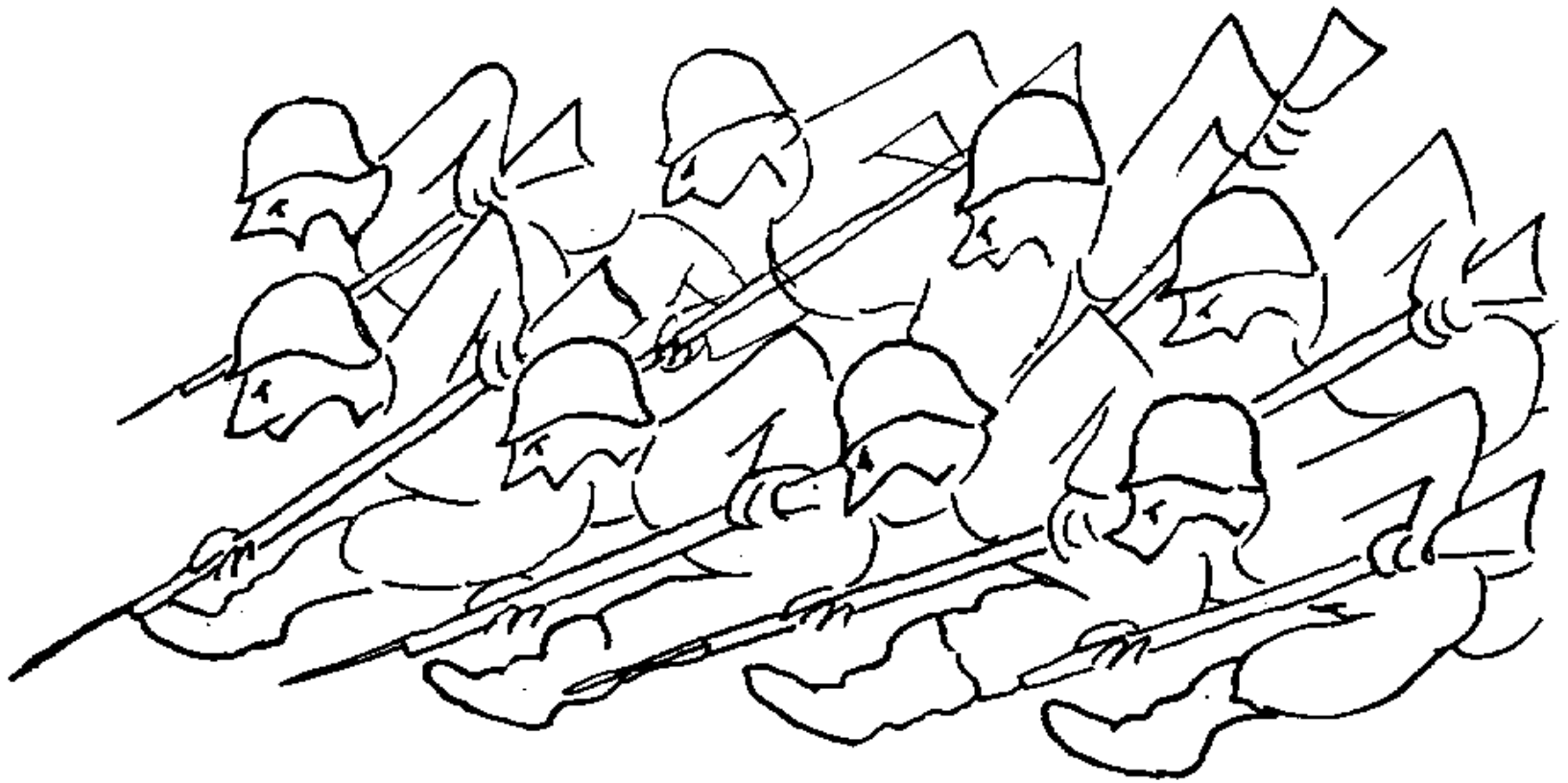

ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ വിമോചകർ
അത്യപ്തീയുടെ അഗ്നി ആളിക്കത്തിച്ചു.

ലോകം വീണ്ടും യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു

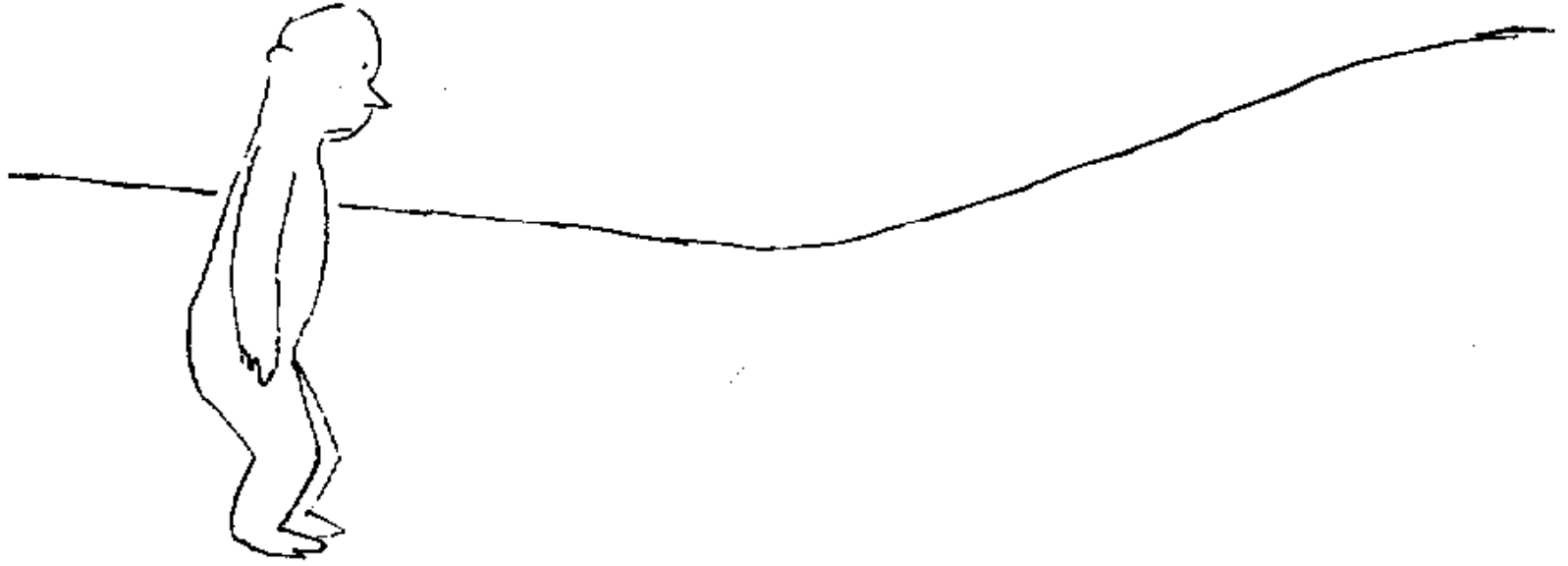

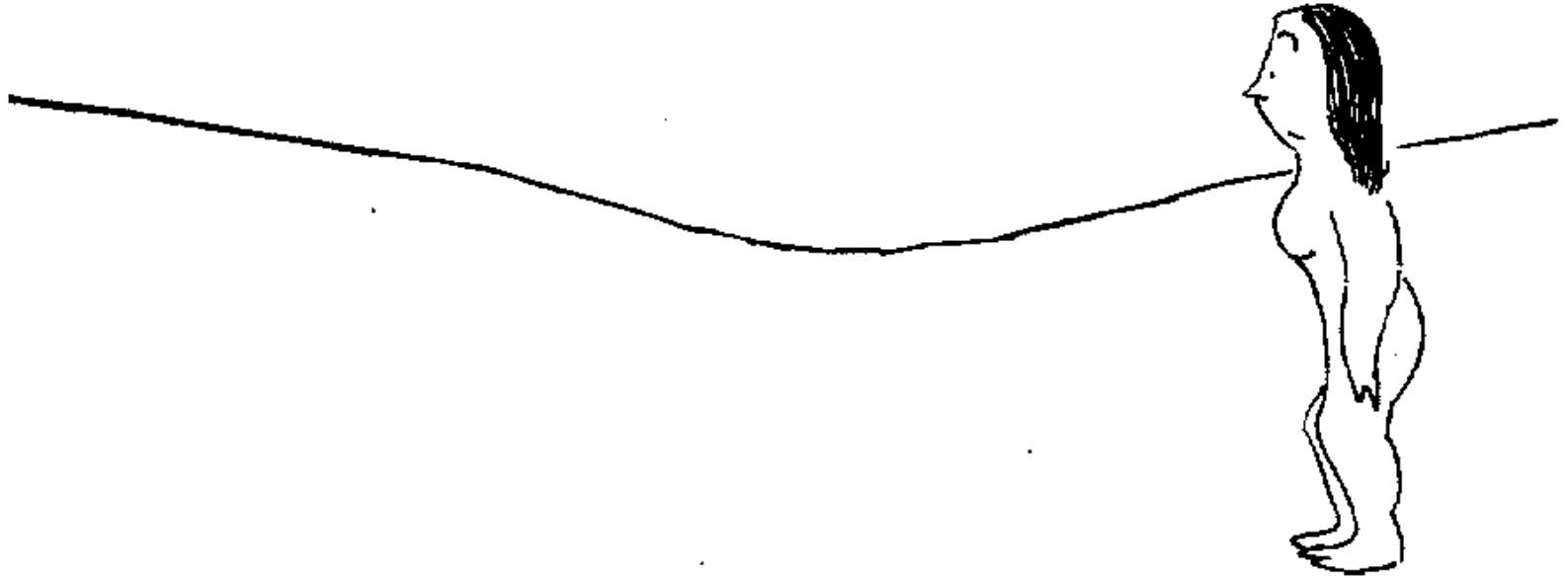
ഇത്തവണ നാശം പൂർണ്ണമായിരുന്നു

ഒന്നും അവശേഷിച്ചില്ല

ഒരു ആണു്

ഒരു പെണ്ണു

ഒരുപൂവും മാത്രം